

הגבר הזה
ג'ודי אלן מלפּיס

אהבות

ג'ודי אלן מלפס

הגבר הזה

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'ודי אלן מלפס

הגבר הזה

Jodi Ellen Malpas

This Man

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל

גלי אבני־גילאור

עריכה לשונית: שפרה רווה

עיצוב עטיפה: Special Addition

עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

הדפסה: דפוס קורדובה

Copyright © 2012 by Jodi Ellen Malpas

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ד

© 2014 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-06-3

All rights reserved
Printed in Israel 2014

ספר 1 בטרילוגיית הגבר הזה

1

אני הופכת והופכת את ערימות החפצים האינסופיות שמפוזרות על רצפת חדר השינה שלי. אני כבר באיחור. "קייט!" אני צועקת בטירוף. איפה הם לכל הרוחות? יוצאת מהחדר בריצה וזורקת את עצמי מעבר למעקה. "קייט!"

אני שומעת את הצליל המוכר של כף עץ נחבטת אל דפנות קערת קרמיקה, וקייט מופיעה בתחתית המדרגות, תלתליה האדומים אסופים גבוה. היא מביטה אליי למעלה בהבעת פנים עייפה. התרגלתי כבר להבעה הזאת בזמן האחרון.

"המפתחות! ראית את מפתחות המכונית שלי?" אני מתנשפת לעברה.

"הם על השולחן מתחת למראה, במקום שהשארית אותם בלילה." היא מגלגלת את עיניה וחוזרת עם תערוכת העוגה לסטודיו שלה. אני חוצה בטיסה את מסדרון הקומה השנייה, בלחץ נוראי, ומוצאת את מפתחות המכונית מתחת לערימת מגזינים. "תמיד מתחבאים לי," אני ממלמלת לעצמי, ולוקחת את החגורה, את נעלי העקב ואת הלפטופ שלי. אני יורדת למטה מהדירה שמעל הסטודיו של קייט ורואה שהיא שופכת את תערוכת העוגה לתבניות שונות. "את צריכה לסדר את החדר שלך, אווה. יש שם בלגן היסטרי," היא מתלוננת.

כן, יכולות הארגון האישיות שלי מזעזעות למדי. בייחוד לאור

העובדה, שאני מעצבת פנים בחברת רוקוקו יוניון ומבלה את רוב זמני בהתאמה של חפצים ובארגונים. אני אוספת את הטלפון שלי מהשולחן הכבד ודוחפת אצבע לתערובת העוגה של קייט. "אני לא יכולה להיות מושלמת בכול".

"לכי מכאן!" היא מגרשת את ידי באמצעות הכף שלה. "למה את בכלל נוסעת במכונית?" היא שואלת ומתכופפת ליישר את התערובת בתבנית, משרבכת לשון בהבעת ריכוז.

"יש לי פגישת ייעוץ ראשונה בסארי הילז – באיזה בית כפרי." אני מעבירה את החגורה בתוך לולאות החגורה של שמלת העיפרון שלי בצבע כחול ניבי, מחליקה את כפות רגליי לנעלי העקב ובוחנת את עצמי במראת הקיר.

"חשבתי שאת מטפלת רק בבתים בעיר," היא אומרת מאחוריי. למשך כמה שניות אני מעבירה יד בשערי הארוך והכהה, מושכת אותו מצד לצד, אבל אז מוותרת ופשוט אוספת אותו למעלה בכמה תנועות מהירות. עיניי החומות כהות נראות עייפות וחסרות את הניצוץ הרגיל שלהן – ללא ספק, כתוצאה מהעבודה הקשה שלי. עברתי לגור עם קייט רק לפני חודש, אחרי שנפרדתי ממאט, ואנחנו מתנהגות כמו שני סטודנטיות באוניברסיטה. הכבד שלי כבר צורח ומתחנן למנוחה.

"נכון. בתי הכפר הם התחום של פטריק. אני לא יודעת איך נתקעתי עם זה." אני מורחת גלוס על שפתיי, מצמידה אותן ומדביקה לקייט נשיקה על הלחי.

"זה יהיה סבל, אני יודעת. מתה עלייך!"

"מתה עלייך בחזרה. נתראה אחר כך," קייט צוחקת ולא מרימה את פניה מהעוגות שלה.

למרות השעה המאוחרת אני נוהגת בזהירות במיני הקטנה שלי אל המשרד ברחוב ברוטון, וכשאני מבלה עשר דקות תמימות בחיפוש אחר מקום חנייה, אני נזכרת למה אני מעדיפה, בדרך כלל, לנסוע ברכבת התחתית.

אני מתפרצת למשרד כרוח סערה ומעיפה מבט בשעון. שמונה וארבעים. אוקיי, אני מאחרת בעשר דקות, לא נורא כמו חשבתי. אני חולפת על פני השולחנות המיותמים של טום ושל ויקטוריה בדרכי לשולחן שלי, ומאחרת את פטריק במשרדו כשאני מתיישבת בכיסא שלי. אני מוציאה את הלפטופ ורואה שהשאיירו לי חבילה על השולחן.

"בוקר, פרח שלי." קולו הנמוך של פטריק מברך אותי לשלום, כשהוא מתיישב על קצה השולחן שלי, שחורק ונאנק תחת משקלו. "מה יש לך שם?"

"בוקר. זה קטלוג הבדים החדש ממילר. מוצא חן בעיניך?" אני מלטפת את הכר היוקרתי.

"נפלא," הוא מזייף התעניינות. "תיזהרי שאיירין לא תראה את זה. רק עכשיו נאלצתי להיפרד מהון תועפות כדי לממן את הריפורים ואת הווילונות החדשים בבית."

"אוי," אני מביטה בו, משתתפת בצערו. "איפה כולם?" "ויקטוריה לקחה יום חופש, וטום עם הזוג ביננו שעושים לו חיים קשים. היום רק את, אני וסאל פה, פרח שלי." הוא מוציא מסרק מהכיס הפנימי שלו ומעביר אותו בשערו הכסוף.

"יש לי פגישה היום בצהריים באחוזת, אני מזכירה לו. לא ייתכן שהוא שכח. אתה בטוח שאני האדם המתאים לזה, פטריק?"

אני עובדת ברקוקו יוניון כבר ארבע שנים, ומההתחלה ברור היה שהעסיקו אותי כדי להרחיב את העסק ולהיכנס לתחום הבתים המודרניים – לונדון התמלאה במהירות בדירות יוקרה, ופטריק וטום, שהתמחו בעיצוב מסורתי, לא יכלו לעבוד בתחום. כשהעסק המריא ועומס העבודה היה גדול מדיי בשבילי, הוא העסיק גם את ויקטוריה.

"הם ביקשו אותך, פרח שלי." הוא קם לעמידה, והשולחן שלי נאנק שוב במחאה. פטריק מתעלם מזה, אבל אני מתכווצת. הוא חייב לרדת קצת במשקל או להפסיק לשבת על השולחן שלי. השולחן לא יעמוד בעומס הזה עוד זמן רב.

אז, הם ביקשו אותי? למה? אין בתיק העבודות שלי שום דבר שמשקף עיצוב מסורתי – ממש שום דבר. אני חוששת שמדובר בבזבוז זמן מוחלט. פטריק או טום צריכים ללכת לפגישה הזאת. "אה, ההשקה של לוסו." פטריק מכניס את המסרק בחזרה לכיס. "היזם שופך מיליונים על המסיבה הזאת בפנטהאוז. עשית עבודה מדהימה, אווה." הגבות של פטריק נעות יחד עם הראש שלו.

אני מסמיקה. "תודה." אני גאה בטירוף בעצמי ובעבודה שלי בפרויקט לוסו – ההישג הגדול ביותר בקריירה הקצרה שלי. מדובר במגדלים ברציפי סנט קתרין, האזור החם ביותר בעיר, והמחירים נעים בין שלושה מיליון לדירה בסיסית לבין עשרה מיליון לפנטהאוז. אנחנו בתחום של הסופר-עשירים, ודרישות העיצוב בהתאם: מוצרי יוקרה איטלקיים. הבאתי את כל החומרים, הרהיטים וחפצי האמנות מאיטליה והרווחתי שם שבוע, כשארגנתי את המשלוח. ביום שישי הבא מתקיימת מסיבת ההשקה, אבל אני יודעת שהם כבר מכרו את הפנטהאוז ועוד שש דירות נוספות, אז בעצם זוהי מסיבת שואו-אוף. "פינתי זמן ביומן כדי לעשות את הבדיקות האחרונות אחרי שהמנקים יסיימו." אני מדפדפת בדפי היומן שלי עד ליום שישי הבא ומשרבטת שוב על הדף.

"ילדה טובה. אמרתי לוויקטוריה להיות שם בחמש. זאת מסיבת ההשקה הראשונה שלה, אז את צריכה קודם לתדרך אותה. אני אגיע בשבע עם טום."

"אין בעיה."

פטריק חוזר למשרדו, ואני קוראת את האימיילים שלי ומחליטה מה למחוק ולמי צריך לענות.

באחת עשרה אני אורות את הלפטופ ומציצה מאחורי דלת המשרד של פטריק. הוא עסוק במשהו במחשב שלו.

"אני יוצאת," אני אומרת, אבל הוא רק מנופף בידו לאות ששמע.

אני חוצה את המשרד ורואה את סאלי נאבקת במכונת הצילום.

"נתראה אחר כך, סאל."

"ביי, אווה," היא עונה, אבל היא עסוקה מדיי בשחרור הנייר

שנתקע ולא מרימה את ראשה. הבחורה הזאת היא אסון מהלך על שתיים.

אני יוצאת החוצה אל אור השמש ופונה אל המכונית שלי. התנועה בצהרי יום שישי היא סיוט אחד גדול, אבל ברגע שאני יוצאת מהעיר, הנהיגה חלקה למדיי. הורדתי את הגג, ואדל מארחת לי לחברה. נסיעה קטנה בכפר היא דרך נהדרת לסיים את שבוע העבודה שלי.

אני יורדת מהכביש הראשי ונכנסת לשביל קטן, שבסופו אני ניצבת מול זוג השערים הענקיים ביותר שראיתי אי פעם. לוחית זהב על אחד העמודים מציינת שזוהי האחוזה. אלוהים אדירים! אני מסירה את משקפי השמש ומביטה מעבר לשערים אל שביל החצץ העטור עצים. נדמה כי הוא נמשך עוד קילומטרים רבים. בדמיוני עולה מיד תמונה של לורד אחוזה נפוח ומעשן-סיגרים. אני יוצאת מהמכונית, ניגשת לשערים ומחפשת אינטרקום.

"מאחוריך." אני קופצת בבהלה. הקול הנמוך מגיע משום מקום ומפריע את דממת הכפר.

אני מביטה סביב. "הלו?"

"כאן." אני מסתובבת ורואה את האינטרקום בהמשך השביל. חלפתי על פניו בדרך, רצה אליו ולוחצת על הכפתור כדי להודיע שהגעתי. "אווה או'שי, רוקוקו יוניון."

"אני יודע." אני מביטה סביב ומגלה מצלמה מותקנת על השער. "נו, אז אתה מתכוון לתת לי להיכנס?" אני שואלת, בדיוק כשחריקת מתכת קורעת את הדממה הכפרית השוררת סביבי. השערים מתחילים להיפתח. "תנו לי רגע," אני ממלמלת ורצה בחזרה למכונית שלי. אני מזנקת למיני ומתקדמת באטיות בעוד השערים נפתחים. בדרך אני לא מפסיקה לתהות איך להוציא לאידיוט הזה את כוסית יין הפורט ואת הסיגר, שתקועים לו כמעט בוודאות בתחת. עם כל רגע שעובר בא לי על הפגישה הזאת פחות ופחות. אנשי כפר סנובים ובתי האחוזה הכפריים המפוארים שלהם לא נכללים בתחום המומחיות שלי. כשהשערים נפתחים לגמרי, אני נוסעת דרכם, ואחרי קילומטר

וחצי אני חונה בחצר בצורת עיגול מושלם. אני מסירה את משקפי השמש ולוטשת מבט בבית העצום המתנשא מעליי. הוא מרהיב. לצד הדלתות השחורות, המקושטות בעיטור זהב מצוחצח היטב פרושים ארבעה חלונות-ספסל זכוכית עצומים, עם עמודי אבן מגולפת בין הזוגיות. המבנה בנוי מלבני ליימסטון ענקיות, לאורך החזית ניצבים עצים שופעי ירק, ולהשלמת המראה מוצבת במרכז החצר מזרקה שמרססת זרמי מים מוארים. הכול מרשים ביותר. אני מכבה את המנוע ומתעסקת עם כפתור הדלת כדי לצאת מהמכונית שלי. נעמדת, אוחות בדלת המכונית, מסתכלת למעלה אל הבניין המפואר וחושבת מיד כי נפלה פה, קרוב לוודאי, טעות. המקום הזה במצב יוצא מן הכלל.

כרי הרשא מוריקים, הבית נראה כאילו מקרצפים אותו על בסיס יומי, ואפילו החצץ נראה כאילו שואבים ממנו אבק מדי יום ביומו. אם לשפוט על פי המראה החיצוני של הבית, קשה לי לתאר לעצמי שצריך לשנות משהו בתוכו. אני מביטה למעלה על עשרות חלונות הזכוכית המעוצבים, ורואה וילונות מהודרים תלויים בכלם. אני שוקלת להתקשר לפטריק לבדוק אם הגעתי לכתובת הנכונה, אבל בשלט ליד השער היה כתוב 'האחוזה', והאידויט הזה בצד השני של האינטרקום הרי ציפה לבואי. בעוד אני מחשבת את צעדי הבא, נפתחות הדלתות ומגלות מאחוריהן את האדם הגדול ביותר שראיתי אי פעם. הוא פוסע לראש המדרגות, ואני ממש נרתעת למראהו וצועדת קלות לאחור. הוא לובש חליפה שחורה – בהזמנה מיוחדת ללא ספק, כי זו לא מידה רגילה – עם חולצה שחורה ועם עניבה שחורה. עורו בצבע חום עמוק, ראשו המגולח נראה כאילו צחצחו אותו עד שיבריק, ומשקפי השמש המקיפים את ראשו מסתירים את עיניו. אם היתה לי בראש תמונה של מי שציפיתי שייצא מהדלתות הללו, היא לא היתה שלו. האיש הזה בגודל של הר, וכל נוכחותו זועקת שומר ראש. לפתע אני מודאגת קצת, שמא הגעתי לאיזה מרכז פיקוד של המאפיה, ואני מאמצת את מוחי בניסיון להיזכר אם העברתי את תרסיס הפלפל לתיק החדש שלי.

"מיס או'שי?" הוא מושך את המילים.

אני מרגישה חולשה בנוכחותו המסיבית ומרימה את ידי בברכת שלום עצבנית. "היי," אני לוחשת.

"מכאן," הוא רועם בקולו העמוק, מניד את ראשו בחדות ופונה ללכת בחזרה לתוך הבית.

אני שוקלת לברוח ולהסתלק משם, אבל הצד ההרפתקני שבי סקרן לדעת מה נמצא מאחורי הדלתות האלו. אני לוקחת את התיק שלי, טורקת את דלת המכונית ומטפסת במעלה המדרגות, חוצה את סף הדלת ונכנסת לאולם מבואה עצום. אני מביטה סביב השטח הנרחב ומתרשמת מיד מגרם המדרגות האדיר והמגולף, שמוביל לקומה הראשונה.

העיצוב עשיר, גדוש – ומאוד לא מזמין. הכול מחופה בעץ מקורי, צבוע בגוני כחול ואפור כהה עם רמזים של זהב, ורצפת הפרקט בצבע מהגוני עמוק. המקום מרשים מאוד, עד כדי הגזמה. הוא נראה בדיוק כפי שציפיתי שייראה ולא דומה במאום לסגנון העיצוב שלי. למעשה, כשאני מביטה סביב, מציקה לי שוב השאלה: למה צריך פה בכלל מעצב פנים? פטריק אמר שהם ביקשו אותי אישית, מה שעשוי לרמוז על כך שהם רוצים לשנות לסגנון מודרני; אבל עכשיו, אחרי שקיבלתי הצעה למקום, אני סבורה שהעיצוב דווקא הולם את המבנה התקופתי. הוא כמצב מעולה. למה אני כאן, לכל הרוחות?

הענק פונה ימינה, ואני מטופפת אחריו, נעלי העקב החומות-בהירות שלי נוקשות על רצפת הפרקט בעודו מוביל אותי לירכתי הבית.

אני שומעת זמזום של שיחה ומציצה ימינה, רואה אנשים רבים יושבים ליד שולחנות שונים. הם אוכלים, שותים ומפטפטים. מלצרים מגישים אוכל ומשקאות, וברקע מתנגנים פרנק סינטרה והראט פאק. אני מקמטת את מצחי, אבל אז אני מבינה. זה מלון – מלון כפרי יוקרתי.

התמונה מתחילה להתבהר. אני רוצה להגיד משהו להר האדם,

שמוכיל אותי אלוהים יודע לאן, אבל הוא אינו מביט לאחור אפילו פעם אחת כדי לבדוק אם אני עוד בעקבותיו. נקישת העקבים שלי ודאי מאותתת לו שאני שם. הוא לא מדבר הרבה, ואני חושדת שאם אדבר אליו הוא גם לא יענה לי.

אנחנו חולפים על פני שתי דלתות סגורות נוספות, ואז הוא מוכיל אותי לפטיו – חלל זכוכית עצום, מואר ומפואר מאוד, המחולק לאזורי ישיבה שונים עם ספות, עם כורסאות ועם שולחנות. דלתות זכוכית כפולות מהרצפה עד לתקרה מקיפות את החדר ומוכילות לרחבת אבן מרוצפת ולמדשאה רחבת ידיים. כל זה באמת מעורר יראה, ונשימתי נעצרת כשאני רואה בית זכוכית ובתוכו בריכת שחייה. זה פנטסטי. אני מצטמררת כשאני מנסה לחשוב מה המחיר ללילה במקום הזה. זה, כנראה, מלון חמישה כוכבים – אם לא יותר.

אחרי שחצינו את חדר הזכוכית, מוכיל אותי הענק לאורך מסדרון, עד שהוא נעצר מחוץ לדלת מחופת עץ. "משרדו של מר וורד," הוא נוהם ודופק על הדלת בעדינות מפתיעה, בהתחשב בממדיו העצומים.

"המנהל?" אני שואלת.

"הבעלים," הוא עונה, פותח את הדלת ונכנס פנימה. "תיכנסי." על סף הדלת אני מהססת ומביטה בענק שנכנס לחדר לפניי. לבסוף אני מכריחה את כפות רגליי לציית לי ולנוע לתוך החדר, בעוד אני בוהה במשרדו המפואר ביותר של מר וורד.

2

”ג’סי, מיס או’שי, רוקוקו יוניון,“ הענק מכריז על בואי.
”יופי. תודה, ג’ון.“

אני מתנערת באחת מעננת יראת הכבוד, שהייתי שרויה בה,
עוברת במהירות למצב של דריכות ערנית ומזדקפת.
אני לא יכולה לראות אותו. גופו העצום של הענק מסתיר אותו,
אבל הקול הצרוד והבטוח בעצמו מקפיא אותי על מקומי בהפתעה.
הוא בהחלט לא נשמע כמו קול שיוצא מפי בעל אחוזה טיפוסי –
שמן, מעשן-סיגרים ולבוש במקטורן כפרי.
הענק, או ג’ון, כפי שאני יודעת עכשיו שקוראים לו, נע הצדה
ומאפשר לי הצצה ראשונה במר ג’סי וורד.
אוי אלוהים. הלב שלי נעצר, והנשימה העצבנית שלי מאיצה
לרמות מסוכנות. פתאום אני מרגישה סחרחורת, והפה שלי מתעלם
מההוראה של המוח לומר משהו. אני פשוט עומדת שם ובוהה בגבר
הזה, והוא בוהה בי בחזרה. הקול המחוספס שלו הפתיע אותי, אבל
המראה שלו... המראה שלו פשוט הפך אותי לגוש רוטט חסר כל
יכולת תגובה.

הוא מתרומם מכיסאו, והמבט שלי מתרומם יחד איתו. הוא גבוה
מאוד. החולצה הלבנה שלו, אמנם, מקופלת ברישול בשרוולים, אבל
הוא ככל זאת עונב עניבה שחורה, קשורה ברפיון ותלויה על חזהו
הרחב.

הוא מקיף את שולחן הכתיבה המסיבי שלו ומתקרב אליי. רק אז המראה שלו מכה בי במלוא עוצמתו. אני בולעת רוק. הגבר הזה מושלם עד כאב. השיער הבלונדיני-אפרפר שלו נראה כאילו ניסה לעצב אותו איכשהו אבל התייאש באמצע ופשוט עזב אותו ככה. העיניים שלו בצבע ירוק-עכור, אבל קורנות ומבטן חודר, והזיפים המכסים את הלסת המרובעת שלו לא מצליחים להסתיר את תווי הפנים הנאים שמתחתם. הוא שזוף קלות ופשוט... אוי אלוהים, הוא מהמם. זה לורד האחוזה?

"מיס או'שי." ידו נשלחת לקראתי, אבל אני לא מצליחה לשכנע את הזרוע שלי להתרומם וללחוץ את ידו המושטת. הוא יפהפה. כשאני לא מושיטה את ידי קדימה, הוא מתקדם, אווז בכתפיי ואז רוכן לאטו ומנשק אותי, שפתיו מרחפות בקלילות על לחיי הבווערת. אני נדרכת כולי, שומעת את הדופק שלי פועם באוזניי, ואף שמעשיו לחלוטין לא הולמים פגישת עסקים, אני לא עושה דבר כדי לעצור אותו. אני לא מצליחה לחשוב בבהירות.

"אני שמח לפגוש אותך," הוא לוחש באוזני, והדבר רק גורם לי להיאנק בשקט. הוא בוודאי חש במתח שלי – זה לא קשה, אני קפואה לגמרי – כי הוא משחרר את אחיזתו, מנמיך את פניו לגובה פניי ומביט ישירות בעיניי. "את בסדר?" הוא שואל, צד אחד של פיו מתרומם להבעה דמויית חיוך. קמט אחד חוצה את מצחו.

אני מכריחה את עצמי לצאת מהרפיון המגוחך שלי, ערה מאוד לפתע לעובדה, שטרם אמרתי דבר. האם הוא הבחין בתגובתי כלפיו? ומה עם הענק? אני מציצה אליו ורואה שהוא עומד ללא נוע, משקפי השמש שלו עדיין במקומם, אבל אני יודעת שהעיניים שלו מסתכלות עליי. אני מתנערת מהערפול ופוסעת צעד לאחור, הרחק מוורד ומאחיזתו האיתנה. ידיו נופלות לצדדים.

"היי." אני משתעלת כדי לנקות את גרוני. "אווה. קוראים לי אווה." אני מושיטה את ידי ללחיצה, אבל הוא לא ממחר לקחת אותה, כאילו לא משוכנע שזה בטוח. הוא לוחץ אותה... בסופו של דבר.

היד שלו לחה ומעט רועדת. הוא לוחץ את ידי בחוזקה, וחשמל סטטי ניתז בינינו. מבט מסוקרן חולף על פניו המדהימות, בעוד שנינו מושכים את ידינו בהפתעה.

"אווה". הוא מגלגל את שמי על שפתיו, ואני נדרשת למלוא השליטה העצמית שלי כדי לא לגנוח שוב. כדאי שהוא יפסיק לדבר – ועכשיו.

"כן. אווה," אני מאשרת. עכשיו הוא זה שנראה מנותק, באיזו נירוונה פרטית משלו, ואילו אני נהיית מודעת, עם כל רגע שעובר, לחום גופי הגואה.

הוא מתעשת בבת אחת, תוחב את ידיו לכיסי מכנסיו, מניע קלות את ראשו ונסוג מספר צעדים. "תודה, ג'ון," הוא מסמן לענק, וזה מחייך קלות, חיוך שמרכך את תווי פניו הנוקשים, ויוצא מהחדר.

אני לכד עם הגבר הזה, שגורם לי להיאלם דום, לאבד תחושה בגפיים ולהיות פחות או יותר משותקת.

הוא מחווה לעבר שתי ספות עור חומות, המוצבות זו מול זו מול חלון הזכוכית, ושולחן קפה גדול ניצב בין שתיהן. "שבי, בבקשה. אני יכול להציע לך משהו לשתות?" הוא מנתק את מבטו ממני וניגש לארונית, שעליה ניצב מגוון של בקבוקי משקה. האם הוא מתכוון לאלכוהול? עכשיו צהריים. אפילו בשבילי זה מוקדם מדי. הוא משתהה ליד הארונית עוד כמה רגעים, ואז פונה אליי שוב ומביט בי בציפייה.

"לא, תודה." אני מנידה את ראשי לשלילה, רק למקרה שהמילים לא ייצאו מפיו.

"מים?" הוא שואל, ואותו חיוך מאיים לכצבץ בקצות פיו. אוי אלוהים, אל תסתכל עליי. "כן, תודה." אני מחייכת חיוך עצבני. הפה שלי צחיח.

הוא לוקח שני בקבוקי מים מהמקרר שבארונית ופונה בחזרה אליי, ורק אז אני מצליחה לשכנע את רגליי הרועדות לשאת אותי על פני החדר אל הספה.

"אווה?" קולו מרעים סביבי וגורם לי למעורר בדרכי לספה.
 אני פונה אליו. זה בטח לא רעיון טוב. "כן?"
 הוא מרים כוס זכוכית גבוהה. "כוס?"
 "כן, בבקשה." אני מחייכת. הוא בטח חושב שאני כל כך לא
 מקצועית. אני מושיבה את עצמי על ספת העור, מוציאה את
 התיקייה ואת הטלפון שלי מהתיק ומניחה אותם על השולחן שמולי.
 אני מבחינה שידיי רועדות.

אלוהים אדירים, אווה, קחי את עצמך בידיים! אני מעמידה
 פנים שאני רושמת לעצמי משהו, בעודו פוסע בחזרה, מניח את
 המים שלי וכוס על השולחן ואז מתיישב על הספה הנגדית ומרים
 רגל אחת על השנייה, כך שהקרסול שלו נח על ירכו. הוא נמתח
 לאחור ומתרווח לו בנוחות, והרממה שנופלת בינינו נשמעת כמו
 צרחה. אני ממשיכה לכתוב במרץ רק כדי להימנע מלהרים את מבטי
 אליו. ברור לי שאצטרך להביט בו ולומר משהו בשלב כלשהו, אבל
 כל שאלות ההיכרות הסטנדרטיות נמלטות מהמוח שלי בצרחות
 אימים.

"אז, איפה מתחילים?" הוא שואל, ובכך מחייב אותי להרים את
 עיניי ולהתייחס לשאלה שלו. הוא מחייך. אני מתעלפת. הוא מסתכל
 עליי מעל לשפת הבקבוק שלו ומרים אותו אל שפתו היפות. אני
 מנתקת את קשר העין ומושיטה יד כדי למזוג מים לכוסי. נאבקת
 כדי להרגיע את עצביי, ועדיין יכולה להרגיש את עיניו נחות עליי.
 זאת ממש תחושה מוזרה. אף גבר מעולם לא השפיע עליי בצורה
 כזאת.

"אני מניחה שאתה צריך להסביר לי למה אני כאן." דיברתי! אני
 מסתכלת אליו שוב, מרימה את כוסי מהשולחן.
 "באמת?" הוא אומר בשקט. הנה שוב הקמט הזה במצח. אפילו
 איתו הוא עדיין יפהפה.

"ביקשת במיוחד אותי?" אני מקשה.
 "כן," הוא עונה בפשטות. הוא שוב מחייך. צורך עז להסיט מבט
 עולה בי, אני לוגמת מים כדי להרטיב את פי היבש, מכחכחת בגרוני

ואז מחזירה את מבטי אל מבטו העמוק. "אז אני יכולה לשאול למה?"

"את יכולה." הוא מוריד את רגלו, רוכן קדימה כדי להניח את הבקבוק על השולחן, מניח את מרפקיו על ברכיו, אבל עדיין לא אומר עוד דבר. הוא לא מתכוון לפרט בנושא?

"אוקיי." אני נאבקת לשמור על קשר עין. "אז למה?"

"שמעתי עלייך דברים טובים."

פניי בוערות. "תודה. אז למה אני כאן?"

"אה, בשביל לעצב." הוא צוחק, ואני מרגישה מטופשת אבל גם

קצת מרוגזת. הוא צוחק עליי?

"לעצב את מה, בדיוק?" אני שואלת. "ממה שראיתי, הכול

פה מושלם." הוא בטח לא רוצה להפוך את המקום המסקים הזה

למודרני. אחוזות כפריות הן אולי לא הצד החזק שלי, אבל אני

יודעת לזהות רמה גבוהה ואיכותית של עיצוב.

"תודה," הוא אומר בשקט. "הבאת איתך את תיק העבודות

שלך?"

"כמובן," אני עונה ומכניסה את ידי לתיק. אין לי מושג למה

הוא רוצה להסתכל בו. הוא לא ימצא בו שום דבר שדומה למקום

הזה. אני מניחה אותו על השולחן לפניו ומצפה שימשוך אותו אליו,

אבל לחרדתי, הוא נעמד בתנועה זורמת אחת, מקיף את השולחן

לכיווני, מנמיך את גופו הרזה והיפה ומושיב אותו על הספה לצדי.

אוי, אלוהים. הריח שלו אלוהי – מים רעננים ומנטה. אני עוצרת

את הנשימה.

הוא גוחן קדימה ופותח את התיקיה. "יש לך הרבה עבודות

בשביל מעצבת צעירה כל כך," הוא מהרהר בקול רם, מדפדף לאטו

בתיק העבודות שלי. צודק, זה נכון, אבל רק תודות לפטריק, שנתן

לי יד חופשית בהרחבת העסק שלו. בתוך ארבע שנים סיימתי את

הלימודים בקולג', התחלתי לעבוד בחברת עיצוב מבוססת – שהיתה

לה יציבות פיננסית אבל חסרו לה רעננות, חדשנות ורעיונות

מודרניים – ועל גבה בניתי לעצמי מוניטין. היה לי מזל, ואני

מעריכה את האמון שנתן פטריק ביכולות שלי. זה, יחד עם החוזה שקיבלתי בלוסו, הוא הסיבה היחידה שהגעתי לאן שהגעתי בגיל עשרים ושש.

אני מביטה מטה על זרועו הנאה. רולקס יפהפה עשוי זהב וגרפיט מקשט את פרק כף ידו. "בן כמה אתה?" נפלט לי. אוי, שאלוהים יעזור. המוח שלי הוא כמו ביצה מקושקשת, וברור לי שכרגע הסמקתי סומק אדום כהה. אני צריכה פשוט לסגור את הפה. מאיפה לכל הרוחות זה בא לי?

הוא מביט בי ישירות, עיניו הירוקות צורכות את עיניי. "עשרים ואחת," הוא עונה בפני פוקר מושלמות.

אני מגחכת קלות, וגבותי נורות למעלה בשאלה. "מצטערת," אני ממלמלת ופונה בחזרה אל השולחן, נבוכה לגמרי. שומעת אותו נושף בכבדות, וידו הימנית היפה מושטת שוב לתיק העבודות שלי כדי להתחיל לרפדף שוב. ידו השמאלית נחה על קצה השולחן.

אני מבחינה כי אין לו טבעת. הוא לא נשוי? איך זה ייתכן? "את זה אני אוהב מאוד." הוא מצביע על התמונות של לוסו. "אני לא בטוחה שהעבודה שעשיתי בלוסו תתאים לכאן," אני אומרת בשקט. זה הרבה יותר מדיי מודרני – יוקרתי, נכון, אבל מודרני מדיי.

הוא מרים את עיניו אליי. "את צודקת. אני רק אומר ש... זה ממש מוצא חן בעיניי."

"תודה." אני מרגישה כי הסומק בלחיי מעמיק, כשהוא בוחן אותי בקפידה לפני שהוא שב להביט בתיק העבודות שלי.

אני חוטפת את המים שלי ועוצרת את הדחף להתיז אותם על עצמי כדי להצטנן קצת. הדחף רק מתגבר, כשירכו העטופה במכנסיים מתחככת בכרכי החשופה. אני זזה במהירות כדי לנתק מגע, רואה מזווית עיני גיחוך קטן מופיע בזוויות פיו. הוא עושה את זה בכוונה. זה יותר מדיי בשבילי.

"איפה השירותים פה?" אני שואלת, מניחה את הכוס בחזרה על

השולחן ונעמדת. חייבת להתארגן קצת. אני נראית כמו הצרות שלי. הוא קם בזריזות מהספה וזו כדי לתת לי לעבור.

"דרך הפטיו משמאל," הוא אומר בחיוך. ברור לו שיש לו השפעה עליי. לפי הדרך שבה הוא מחייך אליי, הוא יודע – אני בטוחה שנשים מגיבות אליו ככה כל הזמן.

"תודה." אני נדחקת ברווח הצר שבין השולחן לספה, והוא מקשה עליי. אין לו שום כוונה לתת לי עוד מקום. אני צריכה ממש להתחכך בו, והדבר גורם לי לעצור את הנשימה עד שאני רחוקה מגופו.

אני צועדת לעבר הדלת ומרגישה את עיניו ננעצות בי, שורפות חזר בשמלה שלי. אני מזיזה את צווארי כדי לנסות להיפטר מעור הברווז שבעורפי.

מחוץ למשרדו אני מתנודדת ומתקדמת לכיוון המסדרון, דרך הפטיו, ומגיעה בקושי לשירותים המפוארים מדיי. אני מייצבת את עצמי מעל הכיור ומביטה במראה. "אלוהים, אווה. קחי את עצמך בידים!"

"פגשת את הלורד, אה?"

אני חגה על עקביי ורואה אשת עסקים יפה מאוד מסדרת את שיערה בקצה השני של החדר. אין לי מושג מה לומר, אבל היא רק אישרה את מה שכבר חשדתי בו – הוא משפיע ככה על כל הנשים. המוח שלי מסרב לייצר משהו ראוי לומר, ואני רק מחייכת.

היא מחזירה לי חיוך, משועשעת, יודעת מה הסיבה למצבי המבולבל, ואז יוצאת מהשירותים ונעלמת. אילולא הייתי סמוקה ועצבנית כל כך, אולי הייתי נבוכה ממצבי הניכר לעין. אבל אני כן סמוקה, ואני עצבנית מאוד, לכן אני מתעלמת מההשפלה, לוקחת כמה נשימות עמוקות ושוטפת את ידיי הלחות בסבון היוקרתי. הייתי צריכה להביא את התיק שלי. הייתי יכולה להיעזר בקצת זולין על השפתיים. הפה שלי עדיין יבש.

טוב, אני צריכה לחזור לשם, לקבל את פרטי העבודה ולהסתלק. הלב שלי מתחנן להפוגה. נבוכה מעצמי, אני מסדרת מחדש את

השיער ויוצאת מהשירותים חזרה אל משרדו של מר וורד. לא יודעת אם אצליח לעבוד בשביל הגבר הזה. יש לו השפעה חזקה מדיי עליי. לפני שאני נכנסת, אני נוקשת על הדלת ומוצאת אותו יושב על הספה ומעיין בתיק העבודות שלי. הוא מרים את מבטו ומחייך, עכשיו ברור לי לגמרי שאני חייבת להסתלק. אין שום מצב שאוכל לעבוד עם הגבר הזה. כל מולקולה של אינטליגנציה ומוח שיש לי מתאדה בנוכחותו. וגרוע מכול, הוא יודע את זה.

אני נותנת לעצמי חיזוקים, ניגשת בחזרה לשולחן ומתעלמת מכך שהוא עוקב אחר כל תנועה שלי. הוא נשען לאחור על הספה ומסמך לי להידחק ולעבור, אבל במקום זה אני מתיישבת על הספה הנגרית, מתנודדת על הקצה.

הוא שולח אליי מבט שואל. "את בסדר?"

"כן, בסדר גמור." אני עונה בקצרה. הוא יודע. "למה שלא תראה לי איפה נמצא הפרויקט המיועד כדי שנוכל להתחיל לדון בצרכים שלך?" אני מכריחה את קולי להישמע מלא ביטחון. עובדת עכשיו לפי הנהלים. אין לי שום כוונה לקחת את העבודה הזאת, אבל אני לא יכולה פשוט לקום וללכת – עד כמה שזה נשמע מפתה. הוא מרים גבה, מופתע בעליל משינוי הגישה שלי.

"בטח." הוא קם מהספה, צועד לשולחן העבודה שלו ולוקח את הנייד שלו. בינתיים אני אוספת את חפצי, תוחבת אותם לתיקי והולכת ראשונה בעקבות מחוות היד שלו. הוא עוקף אותי בזריזות, פותח את הדלת וקד קידה ג'נטלמנית מוגזמת כשאני חולפת בפתח הדלת. אני יודעת שהוא משתעשע בי, ובכל זאת מחייכת נימוס ויוצאת אל המסדרון, לכיוון הפטיו. גופי נדרך ונשימתי נעתקת, כשהוא מניח את ידו בתחתית גבי כדי להנחות אותי. מה המשחק שהוא משחק? אני מנסה בכל כוחי להתעלם ממנו, אבל רק עיוור לא יבחין בהשפעה שיש לגבר הזה עליי. ואני יודעת שהוא יודע את זה. העור שלי מעקצץ בכל הגוף – אני כמעט בטוחה שכף ידו מתחממת דרך השמלה שלי – אני לא מצליחה להשתלט על הנשימה שלי, וההליכה דורשת ממני כל טיפה של ריכוז ומאמץ שיש בי. אני

פתטית, וברור לגמרי שהוא נהנה מהתגובות שהוא מצליח להפיק ממני. אני בטח מצחיקה אותו מאוד. עצבנית ומאוכזבת מעצמי, אני מגבירה את הקצב כדי להתרחק ממגע ידו, נעצרת רק כשאני מגיעה לנקודה, שיש ממנה שני מסלולים אפשריים.

הוא מגיע למקום, מצביע אל מגרש הטניס מעבר למדשאות. "את משחקת?" אני צוחקת בנינוחות.

"לא, אני לא משחקת." אני רצה לפעמים, אבל בזה זה מסתכם. מי שנותן לי מחבט, רקטה או כדור, מחפש צרות. זוויות פיו מתעקלות בחיוך למראה תגובתי, מדגישות את הירוק בעיניו ומאריכות את ריסיו הנדיכים. אני מחייכת ומניעה את ראשי בפליאה למראה הגבר המרהיב הזה. "אתה?" אני שואלת.

הוא ממשיך בדרכו עד אולם המבואה, ואני בעקבותיו. "לא אכפת לי לשחק איזה משחק טניס פה ושם, אבל אני יותר טיפוס של ספורט אקסטרים." הוא עוצר, ואני אחריו.

הוא נראה בכושר טוב עד כדי גיחוך. "איזה סוג של ספורט אקסטרים?"

"סנואובורדינג בעיקר, אבל ניסיתי גם רפטינג מפלים, קפיצות בנג'י וסקידייווינג. אני קצת מכור לאדרנלין. אני אוהב להרגיש את הדם זורם בעורקים." הוא מסתכל עליי כשהוא מדבר, גורם לי להרגיש שהוא בודק מה התגובה שלי לכך. אותי הוא יצטרך להרדים, לפני שיגרום לי להשתתף באחד מהבילויים מזרימי הדם שלו. אני אשאר עם ריצה פעם בכמה זמן, תודה רבה.

"אקסטרים," אני אומרת ובוחנת את הגבר המרשים הזה, שאת גילו אינני יודעת.

"אקסטרים אקסטרימי," הוא מאשר בנחת. אני מסדירה את נשימתי, עוצמת את עיניי ונוזפת בעצמי שאני כזאת לוורית. "נמשיך?" הוא שואל. אני שומעת בדיחות דעת בקולו.

אני פוקחת את עיניי ופוגשת מבט ירוק חודר. "כן." הלוואי שיפסיק להסתכל עליי ככה. הוא שוב חצי מחייך וניגש לכר. מברך שני גברים לשלום, טופח על כתפיהם. הגברים מושכים מאוד,

צעירים – כנראה, בשנות העשרים המאוחרות שלהם – ולוגמים מבקבוקי בירה.

"חבר'ה, זאת אווה. אווה, זה סם קלט וזה דרו דייוויס."
 "אחר צהריים טובים," אומר דרו בנינוחות. יש לו יופי מחוספס, שערו השחור מעוצב בצורה מושלמת, החליפה שלו ללא רכב ומבט ממולח בעיניו. הוא נראה טיפוס של איש עסקים מבריק ומלא ביטחון עצמי.

"היי." אני מחייכת בנימוס.
 "ברוכה הבאה להיכל התענוגות," סם צוחק ומרים את הבקבוק שלו. "אני יכול להזמין אותך לדרינק?"
 אני מבחינה בכך שוורד מניע קלות את ראשו ומגלגל עיניים, וסם מחייך. הוא ההפך הגמור של דרו – כולו קז'ואל ורגוע, לובש מכנסי ג'ינס ישנים, טישרט של סופר דריי ונעלי קונברס. יש לו פנים חצופות, וגומת חן אחת בלחיו השמאלית מחמיאה להן. עיניו הכחולות מנצנצות בשוכבות ומוסיפות לחן הנערי שלו, ושערו בגוון חום-עכבר, המגיע עד לכתפיו, פרוע.
 "לא, תודה." אני עונה.

הוא מניד ראש לעבר וורד. "ג'סי?"
 "לא, תודה. אני רק עושה לאווה סיור באגף החדש. היא תעבוד על עיצוב הפנים בחדרים שם," הוא אומר ומחייך אליי. אני מגחכת לעצמי בשקט. לא אם זה תלוי בי. ובכל מקרה, הוא מקדים קצת את המאוחר, לא? עוד לא דנו בתעריפים, בקו עיצובי או בשום דבר כזה.

"הגיע הזמן. אנחנו צריכים פה עוד חדרים," ממלמל דרו לתוך הבקבוק שלו.

"איך היה הסנובורדינג בקורטינה, חבר'ה?" שואל סם.
 וורד מתיישב על שרפרף סמוך. "מדהים. האיטלקים עושים סקי כמו שהם חיים – ברוגע ובנינוחות." הוא מחייך חיוך רחב. זה החיוך האמיתי הראשון שלו מאז שראיתי אותו לראשונה – והוא מושלם, צחור ומושך. הגבר הזה אלוהי.

"התעוררתי מאוחר, מצאתי הר טוב, עשיתי סקי עד שהלכו לי הרגליים, נחתי סייסטה, אכלתי מאוחר והתחלתי למחרת הכול מחדש." הוא מדבר אל כולנו, אבל מסתכל רק עליי.

אני לא יודעת מה לעשות, אז אני מחייכת אליו בחזרה. "אתה טוב בזה?" אני שואלת, כי זה הדבר היחיד שעולה בדעתי. אני משערת שהוא טוב בכל מה שהוא עושה.

"טוב מאוד," הוא מאשר בשקט. אני מהנהנת בהסכמה, ולמשך שניות ספורות מבטנו ננעל, אבל אני הראשונה השוכרת את קשר העין. "נלך?" הוא שואל, קם מהשרפרף ומחווה בידו לכיוון היציאה.

"כן." אני מחייכת. אחרי הכול, אני אמורה להיות כאן לשם פגישת עבודה. הישגיי המקצועיים מסתכמים עד כה בסומק עז ובשיחה על ספורט אקסטרים. כמו בתוך טרנס אני פונה אל שני הבחורים ליד הבר, מחייכת לאות שלום, והם מרימים את בקבוקיהם לעומתי ואז ממשיכים בשיחתם. אני הולכת לכיוון הדלת, המובילה בחזרה לאולם המבואה, ומרגישה אותו קרוב מאחוריי. הוא קרוב מדיי. אני יכולה להריח אותו. עוצמת את עיניי ונושאת תפילה קטנה לאלוהים, שזה ייגמר מהר, ושצליח לשמור לפחות על קצת מהכבוד שלי. ג'סי וורד אינטנסיבי מדיי, ותוקף את כל חושיי.

"טוב, הגענו למקום שלשמו התכנסנו." הוא מתחיל לטפס במעלה גרם המדרגות הרחב, ואני עולה בעקבותיו למסדרון גלריה עצום. "אלה החדרים הפרטיים," הוא אומר, ומצביע על דלתות שונות לאורך המסדרון.

אני ממשיכה בעקבותיו, נהנית מצדו האחורי הנאה וחושבת לעצמי, כי הוא הולך בצורה הסקסית ביותר שהיתה לי הזכות לראות אי פעם. כשאני מצליחה לנתק את עיניי מישבנו ההדוק, אני רואה שיש לפחות עשרים דלתות, במרווח שווה ביניהן, המובילות לחדרים שמעבר להן. הוא ממשיך ללכת, עד שאנו מגיעים לעוד גרם מדרגות גדול הנמתח עד לקומה נוספת, ולמרגלותיו חלון זכוכית צבעונית יפהפה ומעבר מקומר שמוביל לאגף נוסף.

"זה האגף החדש." הוא מנחה אותי לחלק חדר של הבית. "פה אני צריך את עזרתך, הוא מוסיף ועוצר בפתחו של מסדרון, המוביל לעוד עשרה חדרים.

"כולם חדשים?" אני שואלת.

"כן, כרגע הם ריקים לגמרי, אבל בשביל זה את פה. בואי

תראי."

אני המומה לגמרי, כשהוא נוטל את ידי ומושך אותי בהמשך המסדרון לדלת האחרונה. זה לא במקום! ידו עדיין לחה, ואני בטוחה שהיד שלי רועדת בתוך אחיזתו. גבתו המקומרת מעל חיוך קל אומרת לי שאני צודקת. יש איזה זרם סופר-טעון שחולף דרכנו וגורם לי לצמרמורת.

הוא פותח את הדלת ומכניס אותי לחדר שנצבע לא מזמן. החדר גדול, והחלונות החדשים תואמים בדיוק לאלו של המבנה המקורי. מי שכנה אותם עשה עבודה מצוינת.

"כולם גדולים כל כך?" אני שואלת ומניעה את אצבעותי עד

שהוא משחרר את ידי. ככה הוא מתנהג עם כל הנשים?

"כן." הוא מיד עונה. אני ניגשת למרכז החדר ומביטה סביב,

מבחינה בדלת נוספת.

"חדר אמבטיה?" אני שואלת, ניגשת אליה ונכנסת לחדר.

"כן."

החדרים ענקיים, בוודאי ביחס לחדרי מלון. אפשר לעשות בהם המון. הייתי מתרגשת לולא הייתי מודאגת כל כך ממה שמצופה ממני. לא מדובר פה בלוסו. אני יוצאת מחדר האמבטיה ומוצאת את וורד נשען על הקיר, ידיו בכיסי מכנסיו, ועיניו מביטות בי, אפלות וצופנות סוד. אלוהים אדירים, הגבר הזה נוטף סקס. אני כמעט מצטערת שאני לא מתמחה בעיצוב מסורתי. זה פשוט לא מעניין אותי בכלל.

"אני לא בטוחה שאני האדם המתאים לעבודה הזאת." זה נשמע

כאילו צר לי על כך, וזה בסדר כי באמת צר לי. צר לי שאני לא מצליחה לחזור לעשתונותי. הוא מסתכל עליי, העיניים שלו, בצבען

העכור, מפילות את חומות ההגנה שלי וגורמות לי לנוע באי שקט. "אני חושב שיש לך מה שאני רוצה," הוא אומר בשקט.

"עד היום עסקתי רק בעיצוב מודרני יוקרתי," אני מעבירה שוב את מבטי סביב החדר ומחזירה לאט את מבטי אליו. "אני בטוחה שתעדיף לעבוד עם פטריק או עם טום – הם מטפלים אצלנו בפרויקטים של עיצוב תקופתי."

הוא שוקל לרגע את דבריי, מניד בראשו כמו קודם ודוחף את עצמו מהקיר בעזרת השכמות. "אבל אני רוצה אותך." "למה?"

"נראה לי שתהיי טובה מאוד."

נשימה חטופה נמלטת משפתי למשמע המילים האלו, לפני שאני מספיקה לעצור אותה. אני לא בטוחה למה התכוון. האם הוא מתייחס לכישוריי כמעצבת או למשהו אחר? כי לפי איך שהוא מסתכל עליי, זה משהו אחר. יש לו יותר מדיי ביטחון עצמי, לכל הרוחות. "מה הקו העיצובי שלך?" אני שואלת, כי אין לי משהו אחר להגיד. הלחיים שלי מאדימות שוב.

חיוך מדגדג את זוויות פיו. "חושני, אינטימי, יוקרתי, מגרה, מעורר..." הוא משתהה כדי להעריך את תגובתי.

אני מקמטת את מצחי. זה לא קו עיצובי רגיל. המילים מרגיע, פונקציונלי או פרקטי לא הוזכרו כלל.

"טוב, יש משהו מיוחד שאני צריכה להביא בחשבון?" אני שואלת. למה אני בכלל טורחת עם השאלות האלה?

"מיטה גדולה והרבה קישוטים על הקירות," הוא קובע מיד.

"איזה מין קישוטים על הקירות?"

"גדולים, מעץ. אה, והתאורה צריכה להתאים."

"להתאים למה?" הבלבול שאני חשה משתקף בנימת קולי.

הוא מחייך, ואני נמסה על המקום והופכת לשלולית הורמונים

חמימה. "להתאים לקו העיצובי, כמובן."

אוי אלוהים, הוא בטח חושב שאני סתומה לגמרי. "כן, כמובן."

אני מרימה את מבטי ורואה קורות עבות נמתחות על התקרה.

המבנה חדרש, אבל הקורות האלה אינן לקישוט בלבד. "יש כאלו בכל החדרים?" אני מחזירה את מבטי אליו.

"כן, הן חיוניות." קולו נמוך ומפתה, ואני לא בטוחה כמה עוד אוכל להחזיק מעמד.

אני מוציאה את פנקס הלקוח שלי כדי להתחיל לרשום לעצמי דברים. "יש צבעים מסוימים, שאני צריכה לעבוד איתם או להימנע מהם?"

"לא, תשתוללי לך."

אני מרימה בחטף את ראשי ומביטה בו. "סליחה?"

הוא מחייך. "לכי על זה."

טוב נו, אני לא אשתולל ולא כלום, כי הוא לא יראה אותי כאן יותר, אבל אני צריכה להוציא כמה שיותר מידע כדי שאוכל להעביר את זה לפטריק או לטום, ולהראות לפחות מעט נכונות. "ציינת מיטה גדולה. מסוג מסוים?" אני שואלת ומנסה להישאר מקצועית.

"לא, רק גדולה מאוד."

אני מהססת באמצע הכתיבה, מרימה את עיניי לאט ומגלה כי הוא נועץ בי את מבטו. הוא עושה אותי עצבנית עד כדי טיפשנות.

"מה לגבי בדים וריפודים?"

"כן, והרבה." הוא מתקדם לעברי. "אני אוהב את השמלה שלך,"

הוא לוחש.

לכל הרוחות, אני עפה מכאן! "תודה," אני מצייצת ומתקדמת לכיוון הדלת. "יש לי כל מה שאני צריכה." אין לי, אבל אני לא יכולה להישאר פה יותר. האיש הזה מתיש את כל החושים שלי. "אני אכין כמה סקיצות." אני יוצאת למסדרון ומתקדמת ישירות למסדרון הגלריה.

אלוהים ישמור, כשהתעוררתי הבוקר זה היה הדבר האחרון שציפיתי לו. בית כפרי יוקרתי, עם בעלים יפה עד כאב בתור בנוס – זה לא חלק משגרת היומיום שלי.

אני מוצאת את דרכי לראש המדרגות, כמעט רצה, בקצב מהיר

מדדי בשביל נעלי העקב שאני נועלת, מגיעה לרצפת הפרקט ותוהה איך, לעזאזל, הגעתי הנה. אני סמרטוט.

"אני מצפה בקוצר רוח לשמוע ממך, אווה." הקול הצרוד שלו מתגלגל על עורי, כשהוא מצטרף אליי בתחתית המדרגות ומושיט את ידו קדימה. אני לוקחת אותה בידי, מחשש שאם לא אעשה זאת, הוא עלול לתפוס אותי ולהניח עליי שוב את שפתייו.

"יש לך מלון מקסים," אני אומרת בכנות, מצטערת שלא הבאתי איתי בתיק זוג תחתונים נוסף, כיסוי עיניים, אטמי אוזניים ושריון. כך הייתי מגיעה מוכנה יותר.

גבותיו ועולות, כשהוא ממשיך לאחוז בידי וללחוץ אותה לאט, והזרם החשמלי העובר דרך ידינו האחוזות הופך אותי דרוכה ומתוחה. "יש לי מלון מקסים," הוא חוזר אחריי בהרהור. זרם החשמל הופך למכת חשמל חזקה, ואני מושכת את ידי ברפלקס. הוא מביט בי בתמיהה. "היה לי נעים מאוד לפגוש אותך, אווה." הוא מדגיש את המילה מאוד.

"גם לי," אני ממש לוחשת.

עיניו מתרוצצות, והוא לועס את שפתו התחתונה. לבסוף הוא נע לעבר השולחן המרכזי באולם המבואה ומושך לילי-קאלה בודדת מתוך זר ענק, שמתנשא מעל פריט הריהוט. הוא בוחן אותה במשך מספר רגעים ואז מושיט אותה אליי. "אלגנטיות מאופקת," הוא אומר ברכות.

אני לא יודעת למה – אולי מפני שהמוח שלי הפך לדייסה – אבל אני לוקחת אותה. "תודה לך."

הוא מחזיר את ידו המיוותמת לכיסו ומביט בי בריכוז. "בבקשה, בשמחה רבה." מבטו משייט מעיני לשפתיי. אני נסוגה כמה צעדים לאחור.

"או, הנה אתה!" אישה יוצאת מהבר ומתקרבת לוורד. היא נראית טוב – שערה המלא בלונדיני לגמרי, באורך בינוני, ושפתיה האדומות בולטות בהבעת אי שביעות רצון. היא נושקת על לחיו. "אתה מוכן?"

אוקיי, אני מניחה שזו ודאי אשתו. אבל הוא לא עונד טבעת, אז אולי חברה שלו? לא משנה מיהי, אני המומה לחלוטין, כי הוא לא מוריד ממני את עיניו ולא עושה שום סימן שהוא עומד לענות על שאלתה. היא נפנית לראות מה מושך את תשומת לבו ומורדת אותי בחשדנות בעינייה. אוטומטית, אני לא מחבבת אותה, ואין לזה שום קשר לגבר שהיא מרוחה עליו.

"ואת...?" היא מגררת.

אני נעה באי נוחות מרגל לרגל, מרגישה כאילו תפסו אותי עושה משהו לא בסדר. בעצם, באמת עשיתי משהו לא בסדר. חשבתי מחשבות לגמרי לא ראויות על החבר שלה. אני מרגישה דקירת קנאה חסרת היגיון. זה מגוחך!

אני מחייכת במתיקות. "בדיוק הולכת. ביי." אני מסתובבת, שלא לומר נמלטת, אל הדלת ונסה במורד המדרגות. אני מזנקת למכונית שלי, משחררת נשיפה אדירה, וכשריאותי מודות לי על האוויר, שכל כך המתינו לו, אני נשענת לאחור במושב שלי ומתרגלת נשימות.

אני אצטרך להעביר את זה לטום. אבל אז אני צוחקת מהרעיון הטיפשי שלי. טום הומו. וורד ישפיע עליו בדיוק כפי שהוא משפיע עליי. אפילו עכשיו, כשאני יודעת שהוא תפוס, אני עדיין לא מסוגלת לעבוד איתו. אני מניעה את ראשי בחוסר אמון ומתניעה את המכונית.

כשאני נוסעת בשביל החציץ, אני מציצה במראה האחורית באחוזה המאיימת, שהולכת וקטנה מאחוריי, ושם, בראש המדרגות, אני רואה את ג'סי וורד עומד וצופה בי מתרחקת.

"הנה את. בדיוק התכוונתי להתקשר אלייך," מכריזה קייט ולא מרימה את מבטה. היא עסוקה בהנחת דמות על עוגת החתונה שהיא מקשטת. הלשון שלה משורבבת החוצה, נחה על שפתה התחתונה. זה מעלה חיוך על שפתיי. "בא לך לצאת?"

היא עדיין לא מסתכלת עליי. וטוב שכך. כי אני בטוחה שפניי

יסגירו כל ניסיון לזייף שלוה. אני עדיין נרגשת למדיי מפגישת הצהריים שלי עם לורד אחוזה מסוים. אין לי אנרגיות להתכונן ולצאת לבלות.

"אולי נשמור כוחות למחר?" אני מנסה, יודעת כי פירוש הדבר הוא רביצה על הספה עם בקבוק יין, אבל לפחות אוכל ללבוש פיג'מה ולהירגע קצת. אחרי היום שעבר עליי, הכי חשוב שארגיע את מוחי המשתולל. כואב לי הראש, ולא הצלחתי להתרכז כל היום מאז שחזרתי.

"בהחלט. תני לי רק לגמור את העוגה הזאת, ואני כולי שלך." היא מסובבת את עוגת הפירות על הסטנד ומורחת דבק אכיל על הציפוי. "איך עבר עלייך היום בכפר?"

אני צוחקת. מה להגיד? ציפיתי לבור כפרי נפוח, וקיבלתי איש עסקים, יפה תואר כמו אל יווני. הוא ביקש אותי אישית, המגע שלו המס אותי כמו לבה רותחת, לא יכולתי להביט בעיניו מחשש שאתעלף, והוא אהב את השמלה שלי. במקום כל זה אני אומרת, "מעניין."

היא מרימה את עיניה. "ספרי ספרי," היא מעודדת אותי, ועיניה נוצצות כשהיא מרכינה שוב את ראשה, לשונה משתרבת שוב החוצה.

"זה לא היה מה שציפיתי." אני מעיפה פיסת מוך דמיונית מהשמלה הכחולה שלי בניסיון להיראות אדישה.

"לא משנה למה ציפית, ספרי לי מה קיבלת." היא הפסיקה לנסות לסדר את הבעל ואת האישה בראש העוגה, ועיניה ממוקדות בי. יש לה ציפוי על קצה האף, אבל אני מתעלמת מזה. "הבעלים." אני מושכת בכתפיי ומתעסקת בחגורה בצבע חום בהיר שלי.

"הבעלים?" היא שואלת ומעקמת את פיה. "כן. ג'סי וורד, הבעלים." אני מסלקת עוד מוך דמיוני מהשמלה שלי.

"ג'סי וורד, הבעלים," היא מחקה אותי ומצביעה לעבר אחת

הכורסאות הפרחוניות בסטודיו שלה. "שבי, עכשיו! למה את מנסה להישמע אדישה? את נכשלת כישלון חרוץ, דרך אגב. הלחיים שלך בצבע הציפוי הזה." היא מצביעה לעבר עוגה בצורת כבאית, המונחת על סטנד מתכת. "למה הבעלים, ג'סי וורד, לא היה מה שציפית?"

אני צונחת לכיסא, תיקי על ברכיי, בעוד קייט עומדת וטופחת על כף ידה בידית של המרית שלה. לבסוף היא ניגשת ומתיישבת בכורסה שמולי.

"ספרי לי, היא מאיצה בי.

אני מושכת כתפיים. "הוא גבר מושך, והוא יודע את זה." אני רואה את עיניה נדלקות, וטפיחות המרית על כף ידה מואצות. היא רוצה עוד דרמה. היא מתה על זה. כשמאט ואני נפרדנו, היא התייצבה ראשונה כדי לא לפספס כלום, בתור החברה התומכת. היא טרחה לשווא. הפרידה היתה הדרית, ידידותית ביותר, ולמען האמת משעממת למדי. לא התעופפו צלחות, והשכנים לא הזמינו משטרה.

"בן כמה הוא?" היא שואלת בלהיטות.

אני מושכת בכתפיי. "הוא אמר שהוא בן עשרים ואחת, אבל הוא לפחות עשר שנים יותר."

"שאלת אותו?" הלסת של קייט נשמטת כמעט עד ברכיה.

"כן, השאלה ברחה לי ברגע אחד, שבו מערכת הסינון בין המוח לפה לא תיפקדה. אני לא גאה בזה," אני ממלמלת. "עשיתי צחוק מעצמי, קייט. אף גבר לא השפיע עליי ככה מעולם. אבל הוא... התנהגתי בצורה מביכה."

פרץ צחוק חד נורה מפיה. "אווה, אני צריכה ללמד אותך קצת כישורים חברתיים!" היא מתרווחת בכורסה ומלקקת את הציפוי מהמרית שלה.

"תלמדי אותי," אני רוטנת ומושיטה לה את ידי. היא מעבירה לי את המרית, ואני מתחילה ללקק בקצוות. בחודש, שבו שאני גרה עם קייט, אני מתקיימת על יין, על ציפוי סוכר ועל תערובת עוגה. אל

חשש, אני לא סובלת מאובדן תיאבון אחרי פרידה. "הוא היה בטוח מאוד בעצמו", אני אומרת בין ליקוק לליקוק.

"לפי מה?"

"אוי, הגבר הזה ידע שאני מגיבה אליו חזק. בטח היה כואב מאוד להסתכל עליי. הייתי פתטית."

"עד כדי כך?"

אני מניעה את ראשי במבוכה. "הייתי מגוחכת."

"הוא בטח חרא במיטה", מהרהרת קייט. "כל השווים גרועים

במיטה. איזה עיצוב הוא רוצה?"

"עשרה חדרי שינה חדשים באגף החדש. חשבתי שאני הולכת

לכית כפרי, אבל זה איזה מלון וספא מגה־מפוארים – 'האחוזה'.

שמעת עליי?"

פניה של קייט מתכווצת להבעה של 'אין לי מושג'. "ממש

לא", היא עונה וקמה כדי לכבות את התנור. "אני יכולה לבוא איתך

בפעם הבאה?"

"לא, אני לא חוזרת לשם. אני לא יכולה להסתכל לו שוב בעיניים,

לא אחרי איך שהתנהגתי היום." אני מתרוממת מהכיסא ומשליכה

את המרית לקערה הריקה. "העברתי את זה לפטריק. ייץ?"

"במקרר."

אנחנו עולות לדירה שמעל לסטודיו ולובשות פיג'מות. אני

זורקת את התיק שלי על המיטה, והוא נופל ונפתח. הלילי־קאלה

שוורד נתן לי מחליקה החוצה. אלגנטיות מאופקת. אני מרימה אותה

ומשחקת בה באצבעותיי במשך כמה דקות, ואז זורקת אותה לסל

הניירות.

אני שמה בדי־וידי את הסרט האחרון, ששכרנו מהחנות שלידי

הבית, מזנקת על הספה עם קייט ומנסה להתרכז בסרט, אבל זה

בלתי אפשרי. גבר גבוה ורזה השתלט על מחשבתיי. גבר בגיל

מסוים, ששערו בלונדיני כהה ועיניו ירוקות, שההליכה שלו גורמת

לי להזיל ריר ושיש לו טונות של סקס אפיל. אני מתחילה להירדם,

והמילים "אבל אני רוצה אותך" מתרוצצות בראשי.

3

אחרי שתי פגישות ערכון עם לקוחות ועצירה בכית החדש של מר מילר בהולנד פארק כדי לתת לו כמה דוגמאות אני שוב במשרד, מקשיבה לפטריק, שמתלונן על אייריין. זה עניין קבוע של יום שני בבוקר, אחרי שהוא סוכל סופשבוע שלם עם אשתו, הרחק מהמשרד. טום מרחף לו פנימה, על פניו מרוח חיוך רחב, ואני יודעת מיד שהיה לו סטוץ בסוף השבוע.

"דרלינג, התגעגעתי אלייך!" הוא מפריח לי נשיקה באוויר ופונה לפטריק, אך זה מרים את ידיו בתנועה של אל-תחשוב-על-זה-אפילו. טום מגלגל את עיניו, לא מראה שום סימן שנעלב ומרקד אל שולחנו.

"בוקר, טום," אני מברכת אותו בעליזות.

"היה לי בוקר לחוץ ביותר. מר וגברת ביינז שינו את דעתם המזוינת בפעם האלף ואחת. הייתי צריך לבטל את כל ההזמנות ולשנות סידור עבודה לעשרה עובדים." הוא מניף את זרועותיו באוויר בתסכול. "קיבלתי דוח מזדיין בגלל שלא היה לי אישור לחנות בחניית התושבים, וכאילו כל זה לא מספיק, הסוודר החדש שלי נתפס בגדר המחרידה הזאת ליד סטארבאקס." הוא מושך את חוטי הצמר התלויים ברפיון בשולי הסוודר שלו – בצבע ורוד לוהט ובגזרת וי. "לכל הרוחות, תסתכלו! מזל שהיה לי זיון בלילה, אחרת הייתי צולל לתהומות של ייאוש." הוא מחייך אליי.

ידעתי.

פטריק מתרחק ומנענע את ראשו. ניסיונותיו למתן קצת את טום, כדי שיתנהג באופן ראוי למשרד, לא צלחו. הוא כבר התייאש.

"היה לילה טוב?" אני שואלת.

"נפלא. פגשתי גבר אלוהי. הוא לוקח אותי למוזיאון תולדות

הטבע בסוף השבוע. הוא מדען. אנחנו נפשות תאומות, לגמרי."

"מה קרה למאמן האישי?" הוא היה הנפש התאומה של השבוע

שעבר.

"אוי, אל תזכירי לי אותו אפילו. זה היה אסון. הוא הופיע בדירה

שלי בשישי בלילה עם די-וי-די של 'ריקוד מושחת' ועם אוכל הודי

לשניים. את מאמינה?"

"אני בהלם," אני אומרת בתדהמה מעושה.

"אני בהחלט הייתי בהלם. אין צורך לציין שלא אתראה איתו

שוב. ומה קורה איתך, דרלינג? מה שלום האקס החתיך שלך?"

הוא קורץ. טום לא הסתיר מעולם את המשיכה שלו למאט, שתמיד

הצחיקה אותי, אבל הלחיצה נורא את מאט.

"הוא בסדר. הוא עדיין האקס ועדיין סטרייט."

"כמה חבל. תודיעי לי כשהוא יבין מה טוב לו."

טום פונה ללכת, מסדר את שערו הבלונדיני המעוצב בקפידה.

"סאלי," אני קוראת, "אני שולחת לך באימייל חשבון בשביל

ייעוץ עיצוב למר וורד. תשלחי את זה היום, טוב?"

"טוב, אווה. תנאי תשלום – בתוך שבוע?"

"כן, תודה." אני פונה בחזרה לשולחן שלי וחוזרת להתאים

צבעים. אני מושיטה יד לקחת את הטלפון הסלולרי שלי, כשהוא

מתחיל לרקד על שולחני. הצצה במסך וכמעט מפילה אותי מהכיסא,

כשאני רואה את השם ג'סי מהבהב. מה זה, לכל הרוחות?

מעולם לא הכנסתי אותו לאנשי הקשר שלי – פטריק לא הספיק

לתת לי את המספר שלו, ואחרי שהעברתי אליו את הפרויקט ביום

שישי, לא נזקקתי לו יותר. אמרתי שאני לא חוזרת לשם, והתכוונתי

לזה. ובכל מקרה, לא הייתי שומרת את המספר שלו תחת השם

הפרטי שלו. אני מחזיקה את הטלפון בידי וסורקת את המשרד כדי לראות, אם הצלצול המתמשך משך את תשומת לבם של עמיתיי. איש אינו מסתכל, אז אני נותנת לו לצלצל. מה הוא רוצה ממני? אני מתקדמת לעבר משרדו של פטריק כדי לשאול אותו, אם הודיע למר וורד על השינוי בתכניות, אבל אז הטלפון מצלצל שוב ועוצר אותי במקומי. אני לוקחת נשימה עמוקה ועונה.

"הלן", אני אומרת ורוקעת ברגלי בכעס על כך שנשמעתי קצת מודאגת. התכוונתי להישמע בטוחה ושלווה.

"אווה?" קולו הצרוד משפיע על חושיי החלשים בדיוק כמו ביום שישי. לפחות בטלפון הוא לא יכול לראות אותי רועדת כולי.

"מי מדבר?" זהו. זה נשמע טוב יותר – מקצועי, משרד עסקים ויציב.

הוא צוחק קלות. לזה לא ציפיתי כלל. "נו באמת, אני יודע שאת כבר יודעת את התשובה לשאלה הזאת, כי השם שלי הופיע לך על מסך הטלפון." אני מתכווצת. "את מנסה לשחק אותה קול?"

איך הוא יודע? אבל אז אני מבינה הכול. "הוספת את עצמך לרשימת אנשי הקשר שלי?" אני מתנשפת. מתי הוא עשה את זה? אני מריצה בראש את כל הפגישה שלנו ונעצרת על הביקור שלי בשירותים. אז השארתי את תיק העבודות שלי ואת הטלפון על השולחן. אני לא מאמינה שהוא חיטט לי בטלפון!

"אני צריך דרך להשיג אותך."

אוי לא. מן הסתם, פטריק לא עדכן אותנו. אבל בכל זאת לא מחטטים בטלפונים של אנשים זרים.

"פטריק היה אמור ליצור איתך קשר", אני מודיעה לו בקרירות. "אני חוששת שלא אוכל לסייע לך, אבל פטריק ישמח מאוד לעזור."

"כן, פטריק יצר איתי קשר", הוא משיב. אני נאנחת בהקלה, אבל אז מקמטת את מצחי. אז למה הוא מתקשר אליי? "אני בטוח שהוא ישמח מאוד לעזור, אבל אני לא אשמח לקבל את העזרה שלו."

פי נפער. מי הוא חושב שהוא? הוא התקשר כדי להגיד לי שאינו מרוצה? אני סוגרת את פי הפעור. "אני מצטערת לשמוע זאת." אני לא בדיוק נשמעת מלאת צער. אני נשמעת עצבנית.
"באמת?"

לא, אני לא מצטערת, אבל אין לי שום כוונה לומר לו את זה. "כן." אני רוצה להוסיף, שלעולם לא אוכל לעבוד עם מניאק שחצן ויפה-תואר כמוהו, אבל אני נמנעת מכך. זה לא יהיה מקצועי כל כך.

אני שומעת אותו נאנח. "אני לא חושב שאת מצטערת, אווה." השם שלי מתגלגל מפיו ברכות, כמו קטיפה, ורטט מוכר חולף בגופי. "אני חושב שאת מתחמקת ממני." אני מהדקת את הלסת שלי חזק כל כך, שהיא עלולה לצאת ממקומה. הוא צודק, כמובן. הוא מבעיר בתוכי כמה רגשות מאוד לא רצויים. אבל, כאמור, אני לא אגלה לו שהוא צודק. "למה שאתחמק ממך?" אני שואלת בחוצפה.

"מפני שאת נמשכת אליי."

"סליחה?" אני מסננת. הביטחון העצמי שלו אינו יודע גבולות. אין לו בוששה? לא משנה שהוא קלע בול, כמובן. צריך להיות חירש, עיוור ומשותק כדי לא להימשך לגבר הזה. הוא התגלמות השלמות הגברית, והוא יודע את זה, בלי צל של ספק.

הוא נאנח. "אמרתי –"

"כן, שמעתי אותך," אני קוטעת את דבריו. "אני פשוט לא מאמינה שאמרת את זה."

אני המומה לחלוטין. לאיש הזה יש בת זוג והוא מפרטט איתי? אני צריכה להחזיר את השיחה הזאת לפסים עסקיים ולסיים אותה בזריזות.

"אני מתנצלת שאינני פנויה לסייע לך בעבודה." אני פולטת ומנתקת, ואז לוטשת עיניים בטלפון שלי.

זה היה גס רוח למדיי ולחלוטין בלתי מקצועי, אבל אני נדהמת מהישירות שלו. עם כל רגע שעובר האפשרות להעביר את העבודה

לפטריק נראית ההגיונית ביותר. הטלפון שלי משמיע צלצול של הודעת טקסט.

שמתי לב שלא הכחשת. כדאי שתדעי שהתחושה
הדדית. ג'.

לכל הרוחות! אני מניחה את כף ידי על פי כדי לעצור את הקללה, שעומדת לי על קצה הלשון. לא, לא הכחשתי את זה. והוא נמשך אליי? אני קצת צעירה מדיי בשבילו, לא? או שהוא מבוגר מדיי בשבילי? איזה בן זונה שחצן! אני לא עונה לו – אין לי מושג איך לענות לזה.

במקום זה אני זורקת את הטלפון לתיק שלי והולכת לפגוש את קייט לארוחת צהריים.

"שאני אמות!" קייט מכריזה ובוהה בטלפון שלי הנמצא בידה. הקוקו הג'ינג'י שלה מתנדנד מצד לצד, כשהיא מנענעת את ראשה. "ענית לו?"

"לא!" אני צוחקת.

"ויש לו חברה?"

"כן." אני מנידה את ראשי ומרימה את גבותיי.

היא מניחה את הטלפון שלי בחזרה על השולחן. "חבל נורא." באמת חבל? למען האמת זה הופך את הכול לפשוט יותר. כי כבר לא משנה אלו תגובות הוא מעורר בי. הוא תפוס. קייט הרבה יותר אמיצה ממני. היא היתה עונה לו משהו מזעזע ומרומז, ובטח היתה גורמת ללסת שלו להישמט. משהו עם הרבה ביטחון עצמי, עקשנות ונחישות. היא מכריחה את רוב הגברים בדיוק הראשון – רק החזקים שורדים.

"לא ממש," אני מהרהרת, מרימה את כוס היין, שהרשיתי לעצמי בארוחת הצהריים, ולוגמת ממנה. "בכל אופן, עברו רק ארבעה שבועות מאז שמאט ואני נפרדנו. אני בכלל לא רוצה גברים בחיים

שלי." לשמחתי, אני נשמעת נחרצת. "אני נהנית להיות רווקה וחסרת דאגות לראשונה בחיי, אני מוסיפה. ואני באמת מרגישה, שזאת הפעם הראשונה בחיי. הייתי עם מאט ארבע שנים ולפניו הייתי במערכת יחסים עם אדם במשך שלוש שנים.

"לא נפגשת עם השמוק, נכון?" פניה של קייט מתעוותים בהבעת גועל למשמע שמו של האקס שלי.

היא לא יכולה לסבול את מאט והיתה מאושרת כשנפרדתי ממנו. קייט תפסה אותו על חם במונית עם מישהי מהעבודה שלו, וזה רק אישר מה שכבר ידעתי. אני לא יודעת למה התעלמתי מזה במשך כל כך הרבה זמן. כשהתעמתי איתו בשלווה, הוא התפרק לגמרי, התנצל ונדהם, כשאמרתי לו שזה לא מזיז לי. זה באמת לא הזיז לי, להפתעתי הרבה. מערכת היחסים הזאת מיצתה את עצמה, וגם מאט.

"לא, אני אומרת.

"וכיף לנו, נכון?" היא מחייכת אלי כשהמלצרית מגיעה עם ארוחת הצהריים שלנו.

"אני רק הולכת רגע לשירותים." אני קמה וקייט טובלת את הצי'פס שלה במיונז.

כשאני יוצאת מהשירותים אני נעמדת מול המראה, מחדשת את הליפ־גלוס ומסדרת את השיער. הוא מתנהג יפה היום, נופל ומתפזר יפה על כתפיי. אני מברישה את מכנסי השלושת־רבעי השחורים שלי ומסירה כמה שערות מהחולצה בצבע קרם, ואז חוזרת לבר. הטלפון שלי מצלצל, ואני מוציאה אותו מהתיק ומגלגלת עיניים כשאני רואה שזה שוב הוא. הוא בטח תוהה למה לא ענית להודעת הטקסט הלא־במקום שלו. אני לא מתכוונת לשחק איתו משחקים.

"דחה." אני מתנשפת מול הטלפון שלי, לוחצת בעצבים על הכפתור האדום, דוחפת את המכשיר לתיק וממשיכה ללכת במסדרון. "אוי, סליחה!" אני פולטת כשאני מתנגשת ישירות בחזה של מישוהו.

החזה הזה מוצק מאוד, וניחוח המים הרעננים המשכר השוטף

אותי מוכר לי. יותר מדיי מוכר. רגליי מסרבות לזוז, ואני יודעת מה אראה כשאביט למעלה. זרועו כבר כרוכה סביב מותניי כדי לייצב אותי, עיניי בגובה החלק העליון של חזהו, ואני יכולה לראות את לבו פועם דרך החולצה שלו.

"דחה?" הוא אומר בשקט. "זה פוגע."

אני דוחפת את עצמי הרחק מאחזיתו, מנסה להתעשת. הוא נראה נפלא. לכוש חליפה בצבע פחם וחולצה לבנה מעומלנת. אני צוחקת מעצמי – לא מסוגלת להרים את עיניי מעל פלג גופו העליון, כי אני חוששת שמבטו הירוק והחזק של הגבר הזה יהפנט אותי.

"משהו מצחיק אותך?" הוא שואל. אני מנחשת שהוא תמה למראה ההתפרצות הלא ברורה שלי, אבל מאחר שאני מסרבת להסתכל עליו, אני לא יכולה להיות בטוחה בזה.

"אני מצטערת. לא הסתכלתי לאן אני הולכת." אני מנסה לזוז הצדה מדרכו, אבל הוא אוחז במרפקי ולא נותן לי להימלט.

"תגירי לי רק דבר אחד לפני שאת הולכת, אווה." קולו מדרגדג את חושיי, ועיניי מטיילות לאורך גופו הרזה עד שמבטינו נפגשים. פניו רציניות, אבל עדיין מהממות. "כמה חזק את חושבת שתצרחי כשאני אזיין אותך?"

מה? "סליחה?" אני מצליחה איכשהו לפלוט למרות גוש העופרת שהיה פעם הלשון שלי.

הוא מחייך קלות למראה ההלם שלי, מניח את האצבע המורה שלו מתחת לסנטר שלי וסוגר את פי הפעור. "אני אתן לך לחשוב על זה." הוא משחרר את מרפקי.

אני שולחת אליו מבט זועף ובלתי מרוצה ואז הולכת בחזרה לשולחן ומנסה להיות יציבה, ככל שיתירו לי רגליי הרועדות. אני מחליקה לכיסא ומיד גומעת מהיין שלי כדי לנסות ולהרטיב את פי הצחיח.

כשאני מביטה בקייט, אני רואה שפיה פעור, חושף צ'יפס ולחם לעוסים למחצה בתוכו. זה לא מראה מלבב. "מי זה, לעזאזל?" היא מצליחה למלמל מסביב לאוכל שבפיה.

"מי?" אני מביטה סביב, מעמידה פנים שאני לא יודעת.

"הוא." קייט מצביעה בעזרת המזלג שלה. "תראי!"

"ראיתי, ואני לא יודעת," אני אומרת בקול חורק.

"הוא מתקרב לכאן. את בטוחה שאת לא מכירה אותו? פאק,

הוא שווה!" היא מביטה בי, ואני מושכת כתפיים באופן בלתי

מחייב, לוקחת פיסת חסה בודדה מכריך הבייקון-חסה-עגבניה שלי

ומכרסמת אותה בקצוות. אני מתוחה כולי ויודעת שהוא מתקרב, כי

מבטה של קייט מתרומם מעלה בהתאם לגובהו. שתסגור כבר את

הפה הפעור שלה, לעזאזל!

"גבירותי." קולו הנמוך והגרונני מעקצץ את עורי ולא מסייע

לי להירגע.

"היי," פולטת קייט ולועסת מהר כדי להיפטר מהאוכל בפה,

שהפך בבת אחת מכשול לדיבור.

"אווה?" הוא אומר, ואני מנופפת לעברו בפיסת החסה שלי –

כדי לאשר שאני מודעת לקיומו – אבל בלי להסתכל עליו. הוא

צוחק קלות, ומזווית העין שלי אני רואה את גופו מתכופף עד שהוא

משתופף לצד השולחן לידי. אבל אני עדיין מסרבת להסתכל עליו.

הוא מניח זרוע אחת על השולחן, ואני שומעת את קייט משתעלת

ויורקת את שאריות המזון שבפיה.

"ככה יותר טוב," הוא אומר. אני יכולה לחוש את נשימתו על

לחיי.

אני מרימה את מבטי בחוסר רצון, ודרך הריסים שלי רואה את

קייט בוהה בי – כולה פעורת עיניים כאילו אומרת כן-הוא-עדיין-

שם-תדברי-אידיוטי-אחת! אני לא יודעת מה לומר. ושוב, הגבר

הזה שיתק אותי.

אני שומעת אותו נאנח. "אני ג'סי וורד, נעים להכיר אותך."

אני רואה שהוא שולח את ידו מעבר לשולחן, וקייט תופסת אותה

בלהיטות.

"ג'סי?" היא ממלמלת. "אה! ג'סי." אני מרגישה את מבטה

המאשים ננעץ בי. "אני קייט. אווה סיפרה לי שיש לך מלון מפואר."

מהצד השני של השולחן אני שולחת לעברה מבט נזעם.
 "אה, היא דיברה עליי?" הוא שואל בשקט. אני לא צריכה להסתכל
 עליו כדי לדעת, שהפרצוף שלו מדרושן ענוג ומרוצה מעצמו למשמע
 החדשות האלו. "מעניין מה עוד היא אמרה עליי."
 "אה, כל מיני דברים," אומרת קייט בשוויון נפש.
 "כל מיני," הוא מגיב חרש.
 "כן, כל מיני," מאשרת קייט.

לי נמאס מחילופי הדברים חסרי הטעם הללו, אף שנראה כי
 שניהם נהנים מהם, ואני לוקחת את העניינים לידיים ומביטה בו.
 "היה נחמד לראות אותך. שלום."

מבטינו ננעלים מיידית, והעיניים הירוקות שלו הורסות אותי.
 הן אפלות, טומנות סוד ותובעניות. אני שומעת הפוגה בנשימתו,
 ועיניי נמשכות לפיו. שפתיו לחות, פשוקות קמעה, והלשון
 שלו זוחלת לאטה מחוץ לפיו, עושה מסלול נינוח לאורך שפתו
 התחתונה. אני לא יכולה להוריד ממנו את העיניים, ובלי כל עידוד
 מצדו הלשון שלי מגיבה ויוצאת להרפתקה קטנה ושמחה לאורך
 שפתי התחתונה. זה מחריב לחלוטין את מאמצי להיראות אדישה
 לקסמיו.

זה מטורף. זה... מה שזה לא יהיה... זה פשוט מטורף. יש לו
 ביטחון עצמי מופרז והוא שחצן, אבל כנראה בצדק. אני לא רוצה
 להיות מושפעת מהגבר הזה. לא ולא.

"נחמד?" הוא רוכן קדימה ותופס את הירך שלי, ולכה נוזלית
 רותחת מתחילה לזרום למפשעתי. אני מזיזה את רגליי, לוחצת את
 ירכיי יחד כדי לעצור את הפעימה המאיימת להפוך לכאב של ממש.
 "אני יכול לחשוב על המון מילים, אווה. נחמד אינה אחת מהן. אני
 אתן לך לשקול שוב את השאלה שלי."

אוי, אלוהים אדירים! אני בולעת את הרוק, כשהוא רוכן אליי,
 לוחץ את שפתיו הלחות כנגד הלחי שלי ומצמיד אליה נשיקה
 שנמשכת נצח. אני מהדקת שיניים במאמץ לא להפנות אליו את
 פניי.

"בקרוּב," הוא לוחש. זאת הבטחה. הוא משחרר את ירכי המתוחות ומתרומם. "היה נחמד להכיר אותך, קייט."
"המממ, גם אותך," היא עונה בנימה מהורהרת.
הוא צועד לכיוון אחורי הבר. אלוהים, הוא צועד בנחישות, וזה סקסי בטירוף. אני עוצמת עיניים כדי לאסוף את עצמי, כי כרגע אני מפוזרת על כל רצפת הבר. זה חסר תקווה לחלוטין. אני פונה בחזרה לקייט ונתקלת בעיניים כחולות בהירות ומאשימות, הבהות בי כאילו כרגע צמחו לי קרניים.
הגבות שלה מגיעות כמעט לקו השיער שלה. "וואו, זה היה חזק!" היא מתיזה מעבר לשולחן.
"באמת?" אני משחקת עם הסנדוויץ' שלי בצלחת.
"כדאי שתפסיקי עם משחקי הבלה-פאקינג-בלה ברגע זה, או שאני אדחוף לך את המזלג הזה כל כך עמוק בתחת, שתלעסי מתכת. איזו שאלה את שוקלת?" הנימה שלה קשוחה.
"לא יודעת," אני מנפנפת אותה. "הוא חתיך, הוא שחצן, ויש לו חברה." אני הולכת על עמימות.
קייט פולטת שריקה ארוכה וחזקה. "מעולם לא חוויתי את זה עד היום. שמעתי על זה, אבל אף פעם לא הייתי עדה לזה."
"על מה את מדברת?" אני קופצת.
היא נשענת על השולחן, רצינית מאוד. "אווה, המתח המיני שזרם בינך לבין הגבר הזה היה כל כך חזק, לעזאזל, שאפילו אני נהייתי חרמנית!" היא צוחקת. "הוא רוצה אותך בטירוף. הוא לא יכול היה להיות ברור יותר, גם אילו היה משכיב אותך על שולחן הביליארד הזה." היא מצביעה עליו, ואני ממש מסתכלת לכיוון אצבעה.
"את מדמינת," אני נוחרת בכזו.
"ראיתי את הסמס, ועכשיו ראיתי את הגבר בכבודו ובעצמו. הוא שווה... יחסית לבחור מבוגר." היא מושכת כתפיים.
"אני לא מעוניינת."
"חה! תמשיכי להגיד את זה לעצמך."

אני חוזרת למשרד ולא מצליחה לעשות כלום בשארית היום. אני משחקת בעט שלי, מבקרת בשירותים עשרים פעם ומעמידה פנים, שאני מקשיבה לטום המקשקש על גאוות הגייז ועל כל מיני דברים של הומואים. הטלפון שלי צלצל ארבע פעמים – כל השיחות היו מג'סי וורד – ואני דחיתי כל אחת ואחת מהן. אני המומה מהעקשנות של האיש הזה ומהביטחון העצמי שלו.

אני מאושרת ונהנית מהחופש החדש שלי, ואין לי שום כוונה לשנות את התכניות שלי להיות רווקה חסרת דאגות. אני לא מתכוונת להיכנס למערכת יחסים עם זר חתיך, ולא משנה עד כמה הוא מטריף חושים ומפתה. בכל מקרה, הוא מבוגר מדיי בשבילי, וחשוב יותר – הרי יש לו בת זוג. וזה רק מחזק את העובדה, שמדובר במישהו שנהנה מהמשחקים. זה לא סוג הגבר שאני צריכה להימשך אליו, בייחוד אחרי מאט והבגידות שלו. בסופו של דבר אני צריכה גבר שיהיה נאמן, מגונן, שידאג לי – ועדיף שיהיה גם קצת יותר קרוב אליי בגיל.

הטלפון שלי מודיע שיש לי הודעת טקסט ומקפיץ אותי באחת מענן המחשבות האופף אותי. אני כבר יודעת מי זה לפני שאני מסתכלת.

לא נעים כל כך להיות דחוי. למה את לא עונה לי? ג'.

אני צוחקת לעצמי ומושכת את תשומת לבה של ויקטוריה, שהופכת את ארונית התיוק הסמוכה לשולחני. גבותיה העשויות להפליא מתקמרות. אני מניחה שדחייה היא דבר בלתי מוכר בשבילי. "זאת קייט", אני אומרת, כאילו בתשובה לשאלתה. נראה שזה עבד, כי היא חוזרת לחיפושיה בארונית.

צריך להיות לו ברור למדיי למה אני לא עונה לו. אני לא רוצה לדבר איתו, ולמען האמת, אני לא סומכת על גופי כשאני לידו. נראה שהוא מגיב לנוכחותו ללא כל עידוד מצד המוח שלי, וזה עלול להיות מסוכן ביותר.

הטלפון מצלצל שוב, ואני דוחה את השיחה במהירות. אני לעולם לא אפטר ממנו. אני צריכה להיות אכזרית.

אם אתה רוצה לדון בצרכים שלך, תתקשר לפטריק,
לא אליי.

זהו. הוא אמור להבין את הרמז. אני מניחה את הטלפון ונחושה בדעתי לעשות משהו, אבל הוא משמיע שוב צלצול, ואני מיד מרימה אותו ובידי השנייה את כוס הקפה שלי.

הצורך שלי הוא לגרום לך לצרוח. אני לא חושב שפטריק יכול לעזור לי עם זה. למעשה, המחשבה מעלה בי בחילה ואני צריך לסתום את הפה כדי לא להקיא. רגע, זה רעיון... אני אצטרך לסתום גם לך את הפה? ג'.

אני מתיזה קפה על כל השולחן, כשאני משתעלת. בן זונה חצוף! כמה גס-רוח וחסר בושם יכול הגבר הזה להיות? אני מעבירה את הטלפון לשקט ומשליכה אותו על השולחן בגועל. אני לא מתכוונת לכבד אותו בתשובה. אם אני אענה, זה רק יעודד אותו. קו דק מפריד בין ביטחון עצמי לבין שחצנות, וג'סי וורד חצה אותו כבר מזמן. אני מרחמת על הגברת עם השפתיים המשורבבות בפינוק. האם היא יודעת שהגבר שלה רודף אחרי נשים צעירות? מסך הטלפון שלי נדלק שוב, אני משתיקה אותו לפני שימשוך תשומת לב, פותחת את המגרה העליונה, זורקת אותו פנימה וסוגרת אותה בחבטה. אני עושה ניסיון עלוב להמשיך לעבוד קצת, אבל לא מצליחה להתרכז בשום אופן. מילים לא קשורות – ולחלוטין לא מקצועיות – מופיעות במילים שאני כותבת, כשאני מקישה בפזז דעת על המקלדת. כשהטלפון במשרד מצלצל, אני מביטה מעלה ורואה שסאלי אינה ליד שולחנה.

לכן אני עונה. "צהריים טובים, רוקוקו יוניון."
 "אל תנתקי!" הוא קורא מהצד השני של הקו וגורם לי להזדקף
 בכיסאי. אפילו כשיש דחיפות בקולו, הוא עדיין מעקצץ את עורי.
 "אווה, אני באמת מצטער מאוד."
 "באמת?" אני לא יכולה להסתיר את ההפתעה בקולי. ג'סי וורד
 לא נראה הטיפוס, שיחוש צורך להתנצל על משהו.
 "כן, באמת, אני מצטער. גרמתי לך להרגיש לא נוח. עברתי
 לגמרי את הגבול." הוא נשמע כן למדיי. "הלחצתי אותך. בבקשה,
 קבלי את התנצלותי."
 לא הייתי אומרת שנלחצתי מההתנהגות ומההערות הבוטות
 שלו. נכנסתי להלם אולי יתאים יותר. יש אנשים שאולי אפילו
 יעריכו את הביטחון שלו, אני מניחה. "אוקיי," אני אומרת
 בהיסוס. "אז אתה לא רוצה לגרום לי לצרוח או לסתום לי את
 הפה?"

"אווה, את נשמעת מאוכזבת."
 "בכלל לא," אני פולטת. משתררת שתיקה קצרה.
 "אנחנו יכולים להתחיל מחדש? אני אקפיד על יחס מקצועי,
 כמובן."

אוי, לא. הוא אולי מצטער, אבל זה לא מבטל את ההשפעה שיש
 לו עליי. ואני לא בטוחה שזו לא רק מזימה להחזיר אותי לצדו, כדי
 שיוכל להתחיל לדרוף אחריי מחדש.

"מר וורד, אני באמת לא האדם המתאים לעבודה הזאת." אני
 נעה בכיסא כדי לבדוק אם פטריק במשרדו. הוא שם. "אני יכולה
 להעביר אותך לפטריק?" אני לוחצת ומתחננת אליו בלב, שיבין את
 הרמז.

"קוראים לי ג'סי. אני מרגיש זקן כשאת קוראת לי מר וורד,"
 הוא רוטן.

אני סוגרת את פי היטב, אחרי ששפתיי נפשקו והשאלה כמעט
 ברחה מהן. אני עדיין סקרנית בנושא הזה, אבל אני לא מתכוונת
 לשאול שוב.

"אווה, אם זה יגרום לך להרגיש טוב יותר, את יכולה לעבוד מול ג'ון. איך ממשיכים מכאן?"

ג'ון? זה אמור לגרום לי להרגיש טוב יותר? הענק הזה מפחיד באותה מידה שוורד חצוף. אני לא בטוחה שארגיש נוח יותר איתו, אבל העובדה שהוא מוכן להוציא את עצמו מהמשוואה, אומרת לי שהוא באמת רוצה שאני אהיה המעצבת, וזאת, אני מניחה, מחמאה. האחרונה תהיה תוספת נהדרת לתיק העבודות שלי.

"אני צריכה למרוד את החדרים ולשרטט כמה סקיצות." אני פולטת את המילים בפזיזות.

"מושלם." נשמע כי הוקל לו. "אני אבקש מג'ון שייקח אותך לסייר בחדרים. הוא יחזיק בשבילך את סרט המדידה. מחר?"

מחר? הוא מתלהב. "אני לא יכולה מחר או ביום רביעי. מצטערת."

"אה," הוא אומר בשקט. "את עובדת בערבים?"

אני לא אוהבת לעבוד בערבים, אבל לקוחות רבים עובדים מתשע עד חמש ואינם זמינים במהלך יום העבודה. בכל מקרה, אני מעדיפה לעבוד בערבים מאשר בסופי שבוע. לעולם אני לא מרשה שיגררו אותי לפגישות בסוף השבוע.

"אני יכולה מחר בערב," אני ממלמלת ומדפדפת ביומן שלי למחר. הפגישה האחרונה היא בחמש עם גברת קנט. "בשבע כזה?"

אני שואלת, וכבר מסמנת את הפגישה ביומן בעיפרון.

"מושלם. הייתי אומר שאני מצפה לזה, אבל אני לא יכול לצפות לזה כי אני לא אראה אותך." אני לא רואה אותו, אבל אני יודעת שהוא, כנראה, מחייך. אני שומעת את זה בטון שלו. הוא פשוט לא יכול להתאפק. "אני אודיע לג'ון לחכות לך בשבע."

"בשבע כזה," אני מוסיפה. אני לא יודעת כמה זמן יקח לי לצאת מהעיר בשעה כזאת.

"כזה," הוא מאשר. "תודה, אווה."

"בבקשה, מר וורד. שלום." אני מנתקת את השיחה וממשיכה להקיש בציפורניי על השן הקדמית שלי.

"אווה?" פטריק קורא מהמשרד שלו.

"מה?" אני מסתובבת עם הכיסא כדי לפנות אליו.

"האחווה', הם רוצים רק אותך, פרח שלי." הוא מושך בכתפיו

וחוזר למסך המחשב שלו.

לא, הוא רוצה רק אותי.

4

הפגישות של יום שלישי עפות לי, ואני יוצאת מהבית החדש והמקסים של גברת קנט קצת אחרי שש.

גברת קנט היא אשתו הבעייתית מאוד של מר קנט – מנכ"ל קנט בוני יאכטות – והבית הזה בקנסינגטון הוא הבית השלישי שלהם בתוך ארבע שנים. אני עיצבתי מחדש את כל הבתים. ברגע שהעבודה מסתיימת, גברת קנט מחליטה שאינה מצליחה לדמיין את עצמה מזדקנת שם – היא בת שבעים בערך – ואז הבית מוצע למכירה, נמכר, ואני מתחילה לעבוד מאפס על המשכן החדש שלהם.

אני קופצת למכונית שלי ועושה את דרכי לסארי הילז. לא גיליתי לקייט למה אני מגיעה היום מאוחר מהעבודה; אם אספר לה, זה רק יתדלק את הסקרנות שלה. אני אשקר, כמובן, ואספר לה אותה שטות שסיפרתי לעצמי – שפרויקט 'האחווה' יעשיר את תיק העבודות שלי. לקסם הממגנט של הגבר היפה הזה יש אפס השפעה על ההחלטה שלי – הוא כלל אינו קשור לזה.

אני עוצרת ליד האינטרקום, אבל השערים מתחילים להיפתח, מיד כשאני פותחת את החלון. יש פה מצלמה, בטח ג'וזף מחכה לי. אני נוסעת בשביל החצץ לחצר ומוצאת את הענק עומד על המדרגות, ממלא את פתח הדלתות הכפולות, משקפי השמש שלו במקומם הקבוע.

"ערב טוב, ג'ון," אני מברכת אותו ולוקחת את הקלסר ואת התיק שלי. האם הוא ידבר היום?
 לא. הוא מניד בראשו ומסתובב, נכנס בחזרה לתוך האחווה. לא נותר לי אלא ללכת בעקבותיו לתוך הבר. הוא עמוס יותר מאשר בפעם הקודמת שהייתי בו.
 "מריו?" הוא נוהם.

איש קטן ציץ לו מאחורי הבר. "כן?"
 "תכין למיס או'שי משקה, בבקשה." ג'ון מפנה את עיניו המכוסות בחזרה אליי. "אני תכף חוזר. ג'סי רוצה לדבר רגע."
 "איתי?" אני פולטת ומסמיקה מעט בגלל החיפזון שלי.
 "לא, איתי."

"הוא נשאר במשרד שלו?" אני שואלת בעצבנות. אני שואלת יותר מדיי שאלות על נושא כל כך טריוויאלי, אבל הוא הבטיח לי שלא יצטרף אליי ואל ג'ון. רק המחשבה על הגבר הזה הופכת אותי לפקעת עצבים.
 שפתיו של ג'ון מתעקלות, והוא מנסה בבירור להסתיר חיוך. אני נאנקת בתוכי. הוא יודע.

"הכול טוב, ילדונת." הוא פונה, מביט במריו במבט מוזר – הברמן הקטן מאשר שהבין כשהוא מניף את המגבת שלו על כתפו – והולך ומשאיר אותי איתו כבר.

אני מביטה סביב ורואה אישה צוחקת עם גבר בגיל העמידה בשולחן סמוך. זאת האישה שראיתי בשירותים, כשהייתי פה ביום שישי שעבר. היא לובשת חליפת מכנסיים שחורה ונראית מקצועית להפליא. היא בטח שוהה פה זמן מה – לרגל עסקים, אולי? האישי שאיתה קם מהשולחן, מחווה בידו בנימוס, והיא לוקחת אותה בחיוך ונעמדת. היא מרשה לו לתחוב את ידה מתחת לזרועו ולהוביל אותה מחוץ לבר, כשהם מפטפטים ומצחקקים.

אני מתיישבת על שרפרף בר כדי לחכות לג'ון ומוציאה את הטלפון שלי כדי לבדוק אם היו לי הודעות או שיחות שלא נענו.
 "תרצי יין?"

אני מביטה מעלה ורואה את הברמן הקטן מחייך אליי. הוא מדבר עם מבטא, ואני מסיקה על-פיו שהוא איטלקי. הוא נמוך מאוד וחמוד למדיי, עם השפם שלו ועם שעריו השחור הנסוג. "הייתי רוצה, אבל אני נוהגת."

"אה!" הוא מכריז. "רק כוסית קטנה." הוא מרים כוס יין קטנה ומסמן באצבעו קו באמצעה.

טוב, נו. אני לא אמורה לשתות בתפקיד, אבל העצבים שלי מרוטים. הוא נמצא איפשהו בכניין הזה, ודי בכך כדי לערער אותי. אני מהנהנת ומחייכת. "תודה."

הוא מרים בקבוק של זינפנדל, ואני מהנהנת שנית. "השמלה שלך מאוד, אהה... איך אומרים... מדהימה?" הוא מוזג קצת יותר מחצי כוס. למעשה, הכוס מלאה.

אני מביטה מטה על שמלתי השחורה שחובקת את גזרתי. כן, אני מניחה שמדהימה היא מילה מתאימה לשמלה הכי לוחטת בארון שלי. אני תמיד מרגישה בה טוב. היא מבליטה כל מה שצריך בגופי, ובהתחשב בכך שאני מידה 38, אין כל כך הרבה מה להבליט. אבל אם אמשך לגור עם קייט עוד זמן מה, זה עלול להשתנות. אני מתעלמת מהקול הקטן בראשי, השואל אותי אם לבשתי אותה בתקווה שאראה את וורד. "תודה." אני מחייכת.

"העונג הוא שלי, מיס או'שי. לא אפריע לך יותר." הוא לוקח את המגבת שלו ומתחיל לנגב את דלפק הגרניט.

אני לוגמת מהיין בעודי מחכה לג'ון. הוא מחליק בקלילות בגרוני, ולפני שאני שמה לב, הכוס ריקה. "שלום."

אני מסתובבת על השרפרף ונמצאת פנים מול פנים עם האישה, שנמרחת על וורד ביום שישי. היא מחייכת אליי, אבל זה החיוך המזויף ביותר שראיתי אי פעם. "היי," אני עונה בנימוס.

מריו נחפז אלינו, הבעת פניקה על פניו, והוא מנופף את המגבת שלו באוויר. "מיס שרה! לא, בבקשה. לא מדברת."

מה?

"אוי, תשתוק כבר, מריו! אני לא טיפשה," היא מסננת. מריו המסכן מתכווץ ואז חוזר לנגב את הדלפק, בלי להוריד את עיניו משרה. אני רוצה לקפוץ להגנתו, אבל בדיוק כשאני מתכננת לעשות את זה, היא מושיטה את ידה.

"אני שרה. ואת...?"

אה כן. בפעם הקודמת, שבה שאלה אותי את זה, לא עניתי לה והסתלקתי די במהירות. אני לוחצת את ידה בעדינות, והיא מורדת אותי בעייניה בחשדנות. אני מרגישה שהיא לא מחבבת אותי. היא רואה בי איום.

"אווה או'שי," אני עונה ומשחררת בזריזות את אחיזתי בידה.

"ואת כאן בגלל...?"

אני צוחקת קלילות. אני בטוחה שהיא יודעת בדיוק למה אני כאן, מה שרק מאשר את העובדה, שהיא מרגישה מאוימת ויוצאת מגדרה כדי לגרום לי להרגיש לא נוח. תכניסי בחזרה את הציפורניים, גברת.

"אני מעצבת פנים. אני כאן כדי למדוד את חדרי השינה החדשים."

היא מקמרת גבה ומנופפת את ידה באוויר כדי להשיג את תשומת לבו של מריו. האישה הזאת היא משהו. האדישות שלה משתווה לחוצפה של וורד. שערה הבלונדיני המלא נע לכאן ולשם, שפתיה אדומות ומשורככות בהבעה של אי שביעות רצון תמידית, בדיוק כמו ביום שישי, והיא לובשת חליפת מכנסיים אפורה, שנתפרה על פי מידותיה. קצת מרושע מצדי להעריך שהיא בת ארבעים. היא, כנראה, באמצע שנות השלושים שלה – הרבה יותר קרובה ממני לגילו של וורד. אני משתלטת במהירות על מחשבותי המשוטטות וסוטרת לעצמי בלבי על ישבני.

"סלו ג'ין אנד טוניק, מריו," היא תובעת מעל ראשי. בלי בבקשה ובלי חיוך. היא באמת חסרת נימוס. "את קצת צעירה יחסית

למעצבת פנים, לא?" הנימה שלה לא ידידותית, והיא לא מסתכלת עליי כשהיא מדברת.

שערותיי סומרות. אני ממש לא אוהבת את האישה הזאת. מה וורד מוצא בה, מלבד השפתיים המנופחות מדיי ושתלי הסיליקון, שיש לה ודאי בשדיים? "כן," אני מסכימה. היא מרגישה מאוימת גם בשל גילי הצעיר. טוב מאוד.

אני מרגישה הקלה עצומה, כשג'ון מופיע בפתח הדלת. הוא מסיר את משקפיו, מביט בשרה במבט משונה ומניד בראשו לעומתי. מה הסיפור עם כל המבטים האלה, שכולם מחליפים ביניהם סביבי? אבל אני לא מתעסקת בזה יותר מדיי. מנוד הראש של ג'ון הוא הסימן שחכייתי לו כדי להימלט מהאישה הזאת. אני מניחה את הכוס הריקה שלי על הבר בכוח רב יותר מאשר התכוונתי, וראשו של מריו מזנק. אני מחייכת בהתנצלות ויורדת מהשרפרף. "היה לי נעים להכיר אותך, שרה," אני אומרת בנועם. וזה שקר.

אני לא מחבבת אותה, ואני יודעת שהרגש הוא הדדי. היא לא מסתכלת עליי. היא לוקחת את המשקה, שמריו מגיש לה, אינה טורחת לומר תודה והולכת לה לפטפט עם גבר, שנראה כאיש עסקים, בקצה השני של הבר.

כשאני מגיעה לג'ון, הוא מוביל אותי במעלה גרם המדרגות המרכזי למסדרון הגלריה ואז לאגף החדש.

"אני אסתדר פה לבר, ג'ון. אני לא רוצה להפריע לך."

"הכול טוב, ילדונת," הוא נוהם ופותח את הדלת לחדר המרוחק

ביותר.

אנחנו ניגשים לעבודה, מודדים ועוברים מחדר לחדר. ג'ון מחזיק לי את סרט המדידה בצייטנות ומהנהן מדי פעם, כשאני אומרת לו באיזה כיוון ללכת. את הביטוי "שותק כמו דג" המציא מישוהו שהכיר את ג'ון, אני בטוחה בכך. הוא מדבר באמצעות ההנהונים שלו, ואף על פי שעיינו מוסתרות מאחורי משקפי השמש שלו, אני יכולה לדעת מתי הוא מסתכל עליי. אני רושמת כל מה שאני צריכה בקלטר שלי, והרעיונות מתחילים כבר להסתחרר בראשי.

לאחר שעה יש לי כל המידות שאני צריכה. סיימנו. אני הולכת בעקבות גופו הענק של ג'ון בחזרה לגלריה ומחפשת את הטלפון שלי בתוך התיק. די מהר אני קולטת, כי מרוב חפזוני להתרחק משרה שכחתי אותו כבר.

"השארתי את הטלפון שלי כבר," אני ממלמלת אל גבו של ג'ון.

"אני אוודא עם מריו שהוא לקח אותו. ג'סי רצה שאראה לך את אחד החדרים האחרים לפני שתלכי," הוא מודיע לי באדישות. "למה?"

"כדי שתקבלי מושג לגבי הקו העיצובי." הוא תוחב כרטיס מפתח לחריץ, פותח את הדלת ומוביל אותי פנימה. אה, אוקיי. זה לא יכול להזיק, ואני סקרנית.

וואו! אני הולכת למרכז החדר. בעצם מיני-סוויטה זו הגדרה מתאימה יותר. נדמה לי כי שטח החדר גדול יותר מכל הדירה של קייט. אני שומעת את הדלת נסגרת מאחוריי, מסתובבת ורואה כי ג'ון השאיר אותי לבד, כדי שאוכל להתרשם מהכול בעצמי. אני עומדת בשקט, סופגת את העיצוב המפואר והעשיר.

החדרים האלו מושקעים אפילו יותר מהחדרים שלמטה – אם זה בכלל אפשרי. מיטת ענק עומדת במרכז החדר, ועליה מצעי סאטן משובח בצבעי סגול עמוק וזהב. הקיר שמאחורי המיטה מכוסה בטפט בדוגמה עזה ובולטת של מערבולות בצבע זהב-מאופק. וילונות כבדים ועבים מגיעים עד השטיח העבה והרך, והתאורה עמומה ורכה. אחת מהדרישות הבסיסיות של וורד היתה חושניות, ומי שעיצב את החדר הזה השיג זאת, ובשפע. למה אינו שוכר פשוט אותו מעצב שוב?

אני ניגשת אל חלון הזכוכית העצום ומביטה החוצה אל השטחים האחוריים. האחוזת ניצבת על קרקע עצומה, הנוף מרהיב, והירוק השופע של האזור הכפרי של סארי משתרע על פני קילומטרים. זה באמת מיוחד למדיי. אני ניגשת לשידת מגירות יפה מעץ כהה ומעבירה עליה את כף ידי. מניחה עליה את הקלסר ואת התיק,

ואז מתיישבת על הכיסא־ספה שליד החלון. סופגת את הסובב אותי. המקום מעורר התפעלות ומתחרה בקלות ברכים מבתי המלון המפורסמים בערים הגדולות בעולם. קישוט קיר עצום מושך את תשומת לבי – הוא משונה קצת אבל עשוי להפליא. מדובר בוודאי בענתיקה. הוא מחובר בחלקו לקיר ופונה כלפי מעלה לכיוון התקרה, שבה נמתחות הקורות הענקיות. מראהו דומה לרשת, אבל הוא אינו מקושט בשום חומר או תאורה. אני מניעה את ראשי ומקמטת את מצחי, אבל אז קופצת כשאני שומעת רעש המגיע מכיוון חדר האמבטיה.

שיט. הוא הכניס אותי לחדר תפוס... או שלא? אני לא שומעת עכשיו כלום. עומדת בשקט ללא ניע ומנסה לשמוע אם יש תנועה בחדר, אבל לא שומעת דבר. אני נרגעת קצת, אבל ראשי מסתובב במהירות לאחור, ידית הדלת של חדר האמבטיה נעה. אוי לעזאזל. אני אמורה לרוץ ולהימלט מכאן לפני שאיזה טמבל מסכן ייצא מחדר האמבטיה, עירום, ככל הנראה, וימצא אישה זרה עומדת כמו סתומה באמצע המיני־סוויטה היוקרתית. אני מסתערת על שידת המגרות כדי לקחת את התיק שלי ומסתובבת לכיוון היציאה. אבל נשימתי נעצרת, התיק שלי נשמט מידיי לרצפה, כשמראה מרהיב מופיע מולי. קפואה במקומי, אני נועצת מבט בג'סי וורד, העומד בפתח חדר האמבטיה, לבוש אך ורק במכנסי ג'ינס בגזרה רפויה.

"מה זה, בדיחה?" אני אומרת בחצי צחוק. מחכה להסבר, שאינו מגיע. אני מנסה להתעלם מהגבר המדהים הזה ושוברת את הראש בטרורף כדי לקבל מהמוח שלי הנחיה או הדרכה מה לעשות. אין שום טעם. אני לא עיוורת. אני יכולה לדווח בשמחה, שדמיינתי את החזה שלו, יותר מפעם אחת, והדבר האמיתי עולה אפילו על ציפיותי הגבוהות ביותר. הגבר הזה הוא יותר ממושלם. מה אני אמורה לעשות? הוא פשוט עומד לו שם, ראשו מורכן קלות, מביט בי דרך ריסיו הארוכים. העיניים שלו מחוררות אותי, פיו רפוי, ואני רואה את החזה היפהפה שלו עולה ויורד. יש הגדרה לדבר הזה – בלי להכביר מילים, זו פשוט שלמות... ללא... עוררין. אם

הוא מטריף כשהוא בלבוש מלא, הרי עכשיו הוא פשוט מערפל את החושים. אני לוקחת נשימה עמוקה.

אוי אלוהים, יש לו מבנה גוף בצורת וי, והנשימה הכבדה שלו גורמת לשריריו לנוע בגלים. מה הוא עושה שם ככה, לבוש רק במכנסי ג'ינס, נראה כאילו התגלח כרגע, יפהפה אפילו יותר מתמיד? אני נותנת לעצמי סטירה מנטלית. ברור מה המשחק שלו. ידעתי שאסור לי לסמוך עליו. הוא לא מציאותי וכל כך ישיר, לכל הרוחות – עד שזה כמעט לא מושך אותי... כמעט. אני צוחקת קלות לעצמי. זה לא לא מושך – ממש לא. כולי נמסה מרוב תשוקה. זרועותיו שמוטות לצדי גופו, אבל היציבה שלו מלאת ביטחון ונחישות. הוא מסתכל עליי בעוצמה ובריכוז, והמבט שלו אומר לי שאני עומדת להינמס מרוב עונג. אני צריכה ללכת, אבל לא משנה עד כמה אני חושבת שאני צריכה לעשות את זה, עד כמה אני נאבקת בצד ההגיוני שלי שרוצה לברוח, אני לא הולכת. במקום זאת אני מורידה את עיניי למטה, לירכיו העטופות בג'ינס, ומבחינה בבליטה במפשעה שלו. הוא דלוק לחלוטין, ואם לשפוט על פי כאב התשוקה המתפתל, הנובע כעת בכטן שלי, נראה כי גם אני.

אני מפשקת את שפתיי כדי לשאוף כמה נשימות מייצבות, ואז משחררת את צווארי.

"תירגע, אווה," הוא מרגיע אותי בשקט. "את יודעת שאת רוצה

את זה."

אני כמעט צוחקת. מי לא תרצה? תסתכלו עליו! אני עומדת ללא נייע. התנועה היחידה שניתן לראות היא של לבי, אשר הולם עד כדי כך שייצא תכף מהחזה שלי, והלמותו גוברת פי עשרה כשהוא מתחיל להתקרב אליי באטיות, עיניו נעוצות בשלי.

כשהוא רחוק ממני כמה מטרים, שוטף אותי ריח המנטה הרענן שלו וגורם לגופי להתקשח נגד רצוני. אני לא יודעת איך אני מצליחה לעשות את זה, אבל אני לא מורידה את מבטי ממנו ומרימה את עיניי לשלו ככל שהוא מתקרב, עד שהוא עומד מולי, קרוב ככל האפשר בלי לגעת בי ממש.

"תסתובבי", הוא מורה לי בעדינות.

אני מצייתת בלי שום היסוס, מסתובבת לאט ומפנה לו את גבי. אני ממלאה את לחיי אוויר ועוצמת את עיניי בחוזקה. מה אני עושה? לא היססתי לשנייה. הכתפיים שלי מתוחות, מחכות למגעו, ולא משנה כמה מוחי מנסה לעודד את עצמי להירגע, גופי מסרב לעשות זאת. הצליל היחיד שנשמע בחדר הוא הנשימה הכבדה של שנינו. אני עומדת למשך כמה דקות, ואז מתכוונת לפנות אליו שוב, אבל שתי ידיים חזקות, חמימות, מעט רוטטות, נחות על כתפיי, עוצרות בעדי ולא מאפשרות לי להשלים את תכניתי. אני נרתעת ממגעו, והוא משחרר לאט יד אחת, כאילו כדי להבטיח שאשאר יציבה. ואז הוא אוסף את שערי הפזור ומעביר אותו לקידמת פניי. בחשכה הפרטית המשתלטת עליי אני שומעת את הראש שלי תובע ממני לברוח משם, אבל לגוף שלי יש תכנית משלו, אחרת לגמרי. ידו שבה לכתפי ומעסה לאט את שרירי המתוחים. ההרגשה אלוהית. ראשי מתגלגל בהערכה, ואנחה קטנה נמלטת משפתיי. הלחץ מתגבר, וכשאני סופגת בהנאה את התנועות הנפלאות של ידיו המוכשרות, אני מרגישה נשימה חמה בניחוח מנטה מתקרבת לאוזני. נרעדת ומניעה את פניי לכיוון מקור החום. אני יודעת שזאת תנועה מזמינה, אבל ברגע זה ממש איברתי את כל חושיי. אני רוצה עוד.

"אל תפסיקי את זה", הוא לוחש, והוויברציות של קולו מעבירות גלי הלם בכל גופי. אני רועדת ממש. זה לגמרי מעבר לשליטתי. נשימתי נעתקת בקצה גרוני. "אני לא רוצה." אני לא מזהה את קולי שלי. לא מאמינה שהוא לכד אותי ככה. לא מאמינה שאני מסכימה לזה.

הוא לוחץ את כל פלג גופו העליון אל גבי, ופיו רוכן לאוזני. "אני עומד להוריד לך עכשיו את השמלה."
הנהון ההסכמה שלי כמעט בלתי נראה, אבל הוא חש בו ועונה לי בכרסום תנוך האוזן שלי, מה שרק מסייע להעלות את הלחץ הבלתי פוסק במרכז גופי, שכבר פועם בלהט.

"את יותר מדיי יפה, לעזאזל, אווה," הוא מגרגר, מלטף את אוזני בשפתיו.

"אוי, אלוהים." אני נשענת עליו לאחור, הזקפה שלו בולטת דרך הג'ינס שלו, ואני חשה אותה בגבי התחתון.

"את מרגישה את זה?" הוא מסובב את ירכיו ואני גונחת. "את תהיי שלי, לייד." הוא משוכנע לגמרי במילותיו.

אני שפחתו הנרצעת. אני יודעת שיש לו ודאי שפע של ניסיון בתחום הזה. הוא כנראה שכלל את הפיתוי לכדי אמנות. אני לא בהכחשה. נשים ודאי נופלות לרגליו מדי יום. הוא מאסטר רב-ניסיון, שלוקח מה שהוא רוצה, אבל זה לא מטריד אותי ולו במעט. ברגע זה אני כאן, והוא יכול לקחת אותי, בלי נקיפות מצפון וכלי היסוס. הזהירות הושלכה הצדה באופן מלא ומוחלט.

אני מרגישה את האצבע המורה שלו נוגעת בתחתית גבי, מציירת מסלול אטי וברור במעלה עמוד השדרה שלי, גורמת לראשי להתגלגל בחופשיות. אני מתפללת שירדי יישארו לצדי גופי, גם אם כל מה שאני רוצה לעשות הוא להסתובב ולטרוף אותי, אבל הוא כבר עצר אותי פעם אחת מלהסתובב אליו. ברור שהוא אוהב שהשליטה בידיו.

כשהוא מגיע למעלה שמלתי, הוא תופס את הרוכסן ומניח את ידו השנייה על מותני. אני מיטלטלת. זה האזור הכי רגיש שלי. כל חיכוך בעצם הכסל שלי או בשקע שמעליה מעלה אותי לגבהים. אני לוחצת את עיני העצומות ומשתמשת בכל גרם של כוח רצון שיש ברשותי כדי לא לקפוץ תחת מגעו. זה קשה, אבל די בגודל העצום של ירו, המטה את מותני, כדי לייצב אותי ולהשאיר אותי ללא ניע.

רוכסן שמלתי יורד לאטו ואני שומעת אותו מתנשם למראה עורי החשוף. הוא מסיר את ידו ממותני, ואני מופתעת לגלות שהחום שלה חסר לי מאוד. אבל אז אני מרגישה את שתי ידיו מחליקות מתחת לכר שמלתי ונחות על כתפיי העירומות, ואצבעותיו נעות כשהוא מרחיק את שמלתי מקדמת גופי ומושך אותה לאט במורד

גופי, נותן לה ליפול לרצפה. נשמתו נעצרת לרגע, ואני מודה לאלוהים על כך שלבשתי לבנים סבירים. אני עומדת לבושה בחזייה, בתחתונים ובנעלי עקב, נתונה לחלוטין לחסדיו של אפולו המתנשא מאחוריי.

"המממ, תחרה," הוא לוחש. הוא אווזו במותני ומרים אותי מתוך השמלה המונחת לרגליי, ואז מסובב אותי עם הפנים אליו. על עקבים מגיעות עיני לסנטרו, וכשאני מרימה מעט את מבטי, אני מתמקדת בשפתיו המלאות והיפות ומקווה שיניח אותן על שלי. אני מאבדת במהירות את שליטתי העצמית – המצפן המוסרי שלי איבד את הדרך כבר לפני שעות. מופקרת, ועם הגבר הזה אני פרוצה של ממש.

הוא מרים את ידו לשד שלי. דרך החזייה מצייר אגודלו עיגול סביב הפטמה שלי, מבטו ממוקד בתנועותיו. הפטמות מעקצצות למגעו, גדלות מאחורי בד החזייה, וחיוך קטן נוצר בזוויות פיו. הוא מצרף את האצבע המורה שלו וצובט את הבליטה הקטנה. השדיים שלי כואבים, הופכים לשתי גבעות כבדות על חזי. אני שקועה לגמרי בגבר הזה, שלומד אותי כל כך מקרוב והופך אותי לסמרטוט רוטט ונואש. אני עדיין לא מאמינה שאני עושה את זה, אבל, לכל הרוחות, האם אני יכולה להפסיק את זה?

אני מביטה בידו השנייה, המתרוממת וחופנת את השד השני שלי, ואני לא יכולה כבר לא לגעת בו. זרועותי מתרוממות, וידיי מתמקמות על חזהו החם והמוצק. נשימתי נעתקת. אני מתחילה לטייל עם אצבעי במורד החלל שבין שרירי החזה שלו, מחייכת לעצמי כשאני מרגישה אותו מתכווץ תחת מגעי ונוהם עמוק בגרונו. אבל לפני שאני יכולה להפיק את המיטב מהגישה שקיבלתי לגופו, הוא מסובב אותי שוב. אני רוצה לבכות.

"אני רוצה לראות אותך," אני מתנשמת.

"ששש," הוא מהסה אותי, פותח את החזייה שלי ומחליק את ידיו מתחת לרצועות.

הוא מוריד אותן במורד זרועותי ונותן לחזייה ליפול לרצפה,

ואז מוצאות ידיו את שדיי ולשות אותם בריכוז. הוא ממשיך לנשום נשימות חמות וכברות באוזני.

"את ואני," הוא נוהם ומסובב אותי על מקומי, שפתיו מתנגשות בשפתיי, אני מאבדת את נשימתי.

חזרתי למקום שבו אני רוצה להיות. לשונו מלקקת את שפתי התחתונה, מחפשת דרך כניסה, ואני לא מונעת אותה ממנו. לשונותינו יוצאות לדור־קרב, פיו חם, לשונו רכה אך תקיפה. אני מניחה את זרועותיי מעל כתפיו כדי לקרב אותו אליי, והוא לוחץ את מפשעתו לתוך בטני התחתונה. הזקפה שלו קשה כמו פלדה, מתחננת להימלט מכבלי הג'ינס הסוגרים עליה. הוא מושלם. הוא כל מה שדמיינתי. נהמה נמוכה נמלטת משפתיו, ושתי ידיו עולות במעלה גבי וחופנות את ראשי. אצבעותיו פרושות סביב עורפי, כפות ידיו נחות על עצמות הלחיים שלי. הוא מנתק את הנשיקה, ואני מייבבת על אוכדנו. כתפיו עולות ויורדות עם כל נשימה עמוקה, שהוא נאבק להכניס לריאותיו, והוא מניח את מצחו כנגד מצחי, עיניו עצומות בחוזקה. הוא נראה סובל.

"אני אלך לאיבוד בתוכך," הוא מתנשם, ידו מטיילת בחזרה למטה בקימור עמוד השדרה שלי, ממשיכה לאחורי הירך. בעדינות הוא מושך את רגלי למעלה ומניח אותה על המותן שלו, חופן את הישבן שלי בידו השנייה. הוא מחפש נואשות את עיניי. "יש כאן משהו," הוא לוחש. "אני לא מדמיין את זה."

לא, הוא לא מדמיין. אני נזכרת ביום שישי, כשעיניי נחו עליו לראשונה. הרגשתי כאילו חשמלו אותי. אינספור תגובות משונות נורו במוחי ובגופי. זה לא היה דבר רגיל, ואני מרגישה הקלה גדולה לגלות שלא הייתי היחידה שהרגישה כך.

"יש משהו," אני מאשרת בשקט, רואה כיצד הופך המבט בעיניו מחוסר ודאות לסיפוק מלא.

אני עומדת על רגל אחת, תלויה למחצה על מותנו, רוצה לכרוך את רגלי השנייה סביבו ולא לחכות עוד. אני צריכה להרגיש את כל-כולו. אני צריכה ששפתיו ייצמדו לשלי, והוא כאילו קורא את

מחשבותיי, מטה את ראשו ומנמיך את פיו, אבל הפעם הוא רגוע יותר ומעביר את שפתיו על שפתיי בעדינות, בקצב חלומי. הוא מטה את האגן שלו כלפיי, ואני מזהה מיד התחלה של מתח עצום, שנבנה במפשעה שלי. אין לי כוחות לשלוט בזה. ואין לי רצון. הוא משפשף את ירכיו בגופי וממשיך לקחת את פי באטיות. התחושה המשולבת הזאת מביאה אותי לקצה. נגיעה אחת עשויה לגרום לי להתפוצץ.

נשיקתו מתקשחת, תנועת ירכיו מתגברת. "אוי, אלוהים," הוא ממלמל אל שפתיי. "רק לא להרוס את זה."

לא להרוס את זה? למה הוא מפציר בי, או שמא הוא מפציר בעצמו? אבל אז מתבהר לי הכול, כשאני שומעת מישהי קוראת בשמו. אני מזהה את הקול הקר והלא-ידידותי של שרה, ובבת אחת מתפוגג המתח שנבנה בי, נסוג מהר יותר מאשר הגיע.

תעופי מכאן, תעופי מכאן, תעופי מכאן! אני צורחת שוב ושוב בראשי. גופי הרפוי והמאומץ מתקשח לפתע, ואצבעותיי חופרות בתוך כתפיו של ג'סי. מה אני עושה? החברה שלו משחרת לטרף בחוץ, ואני מתמזמזת כאן עם החבר שלה, שלא מוריד ממני את הידיים. אני מחרידה! הוא מעמיק את הנשיקה שלו, לוחץ על שפתיי עד שזה כמעט כואב, הלשון שלו פולשת לפי בתחושת דחיפות. אני יודעת שהוא מנסה להשאיר אותי בעניין. הוא משחרר את הירך שלי ומעביר את ידיו למותנני כדי להחזיק אותי במקומי. הוא חושב שאני עומדת לברוח. אני אכן עומדת לברוח, וכשהוא מרפה משפתיי, ראשי צונח אוטומטית.

"הדלת נעולה," הוא מרגיע אותי בשקט.

אני לא יכולה להמשיך לעשות את זה עכשיו! אני אולי לא מחבבת את האישה, אבל אני לא הורסת משפחות. עשיתי כבר קצת נזק, אבל אני יכולה לעצור את זה לפני שנגיע לנקודת האל-חזור.

הוא מרים יד אחת ותופס את סנטרי. הוא מטה את ראשי מעלה ומחזיק אותו היטב, כשהוא מביט בי ישירות באגמים הירוקים שלו.

קו המצח שלו נראה בבירור, כשהוא מחפש משהו בעיניים שלי – תקווה, אני חושבת.

"בבקשה", הוא מסמן בשפתיו. בתוך אחיזתו אני מנידה את ראשי קלות לשלילה. מבטי צולל מטה לחזהו, ואני עוצמת בחוזקה את עיניי. ידו מתהדקת על מותני, כשהוא מניע קלות את הסנטר שלי בניסיון נואש להוציא אותי מתוך הקונכייה שאליה זחלתי. "אל תברחי." הוא כמעט מסנן החוצה את המילים, וקולו נשמע כפוקד.

"אני לא יכולה לעשות את זה," אני לוחשת, מרגישה את ידי עוזבות אותי בנהמת תסכול.

"ג'סי?" אני שומעת שוב את קולה של שרה, קרוב יותר הפעם. בתוך ערפל מוחלט אני אוספת את השמלה שלי מהרצפה, רצה לחדר האמבטיה, טורקת מאחוריי את הדלת ומסובבת את המנעול. אני נשענת על דלת העץ, עירומה, מנסה לשלוט בנשימה הפראית שלי ומביטה לתקרה בניסיון לעצור את הדמעות הזולגות. נדמה לי שאני שומעת קולות מהוסים מגיעים מחדר השינה, ואני מנסה לייצב את נשימתי כדי שאוכל להאזין למתרחש. אבל לא שומעת כלום. שום רעש, שום דיבורים... שום דבר. אני כמעט עירומה, כמובן, ולא יכולה להימלט. במקום זאת בחרתי לברוח לחדר האמבטיה ולהתחבא כמו זונה נואשת. שזה מה שאני. איזו בושה. נבגדתי פעמים רבות. בעצמי גיניתי, בסיוע לא מעט בקבוקי יין, אותן נשים אחרות. לכלכתי עליהן ואיחלתי להן בנחישות חסרת רחמים גמול על מה שעשו. עכשיו אני אחת מהן. אני נאנקת ומכה במצחי בכף ידי.

זונה!

כשאני שומעת את הדלת נסגרת, אני מתקשחת ומקשיבה בריכוז. הוא יצא או חזר? כך או כך, אני צריכה להתלבש. אני מחפשת את החזייה שלי בתוך הבד המקומט של השמלה שאני מחזיקה בירדי – ולא מוצאת אותה. מנערת בטירוף את השמלה ומתפללת שהחזייה תופיע, אבל עדיין... שום דבר. אני נאנחת ופוסעת לתוך השמלה,

מושכת אותה במעלה גופי ומעבירה את ידי סביב כדי לרכוס את הרוכסן. אצטרך להסתדר בלי חזייה.

אני ניגשת למראה כדי לסקור את עצמי, וכמו שחששתי, אני נראית נורא. העיניים שלי מוצפות דמעות, שפתיי נפוחות ואדומות ולחיי סמוקות. אני נראית כאילו התעללו בי. באמת התעללו בי. אני מנסה לסדר את עצמי קצת, כדי שאוכל לצאת לפחות עם טיפה של כבוד עצמי שעוד נותרה לי, אך לשווא. אי אפשר לתקן את המראה המבולגן שלי. רואים עליי מה עשיתי, ולא אוכל להסתיר את זה.

אני מתכווצת, כשנשמעת דפיקה בדלת.
"אווה?"

דממה. אוי אלוהים, הוא נשמע כמעט כועס. אני מעבירה אצבעות בשערי ומנקה את עיניי בטישו כדי לספוג את הדמעות. זה לא עוזר, אבל אני יודעת שארגיש טוב יותר ברגע שאצא מכאן. לכן אני מכינה את עצמי להתמודדות ומסוכבת בזהירות את מנעול הדלת. היא נפתחת בתנופה, כמעט מעיפה אותי לאחור, וג'סי ממלא את הפתח. הוא אכן כועס. וחוסם לי את הדרך.

אני מביטה מעבר לכתפו אל חדר השינה ומגלה שאנחנו לבר. לכל הרוחות, הוא בוודאי שקרן מעולה, כי הוא עדיין בלי חולצה, ואני לא רואה פה בסביבה את שרה, מנסה לתלוש לי את השיער. אין לו שום זכות להביט בי במורת רוח כזאת ולתת לי להרגיש שאכזבתי אותו. אני נדחקת ועוברת אותו.

"לאן, לעזאזל, את הולכת?" הוא צועק אחריי.

אני לא עונה. רק מגבירה את הקצב, חוטפת את התיק שלי ופוסעת החוצה לגלריה, שומעת את ג'סי.

"אווה!"

אני רצה במדרגות ומציצה למעלה תוך כדי, רואה את ג'סי יוצא בסערה מהסוויטה, נאבק ללבוש את הטי־שרט שלו. בדרכי החוצה אני עוברת כבר לקחת את הטלפון שלי. מריו מגיש משקאות לכמה גברים, ונימוסיי הטובים מונעים ממני לדרוש ממנו את הטלפון

באותו רגע, לכן אני עומדת בסבלנות וממתינה, ולא מפסיקה לרגע להתנועע בעצבנות ובכלבול.

"השגת מה שרצית?" קולה הקר של שרה דוקר בבשרי. אני אלוהים, היא יודעת? יש משמעות כפולה בשאלה שלה? אני פונה אליה ומדביקה חיוך מזויף. "המידות? כן." היא בוחנת אותי, מרפקה נח על מותנה, משקה הסלו ג'ין וטוניק שלה מול פניה. היא יודעת.

ג'סי נכנס בריצה ונעצר בחריקת בלמים מול שתינו. אני מביטה בו באימה. הוא לא יכול להסתיר את זה קצת יותר טוב? אני מציצה לעבר שרה כדי להעריך את התגובה שלה לסצנה הקטנה הזאת. היא מביטה בהרהור בשנינו. ברור שהיא יודעת. אני צריכה ללכת. אני פונה בחזרה לכיוון הבר. תודה לאל, מריו מבחין בי. "מיס או'שי, בבקשה, את חייבת לנסות את זה." הוא מגיש לי כוסית של משהו.

"הטלפון שלי אצלך, מריו?"

"תנסי", הוא תובע.

ביאושי להסתלק מכאן אני מורידה את כל הכוסית בלגימה איומה אחת, ומצמצצת כשהמשקה צורב בגרוני. הפה שלי מתעגל בצורת O, ואני עוצמת את עיני בחזקה. "וואו!"

"טוב?"

אני נושפת נשיפה ארוכה וחמה ומחזירה לו את הכוסית. "כן, טוב מאוד." הוא לוקח את הכוסית, קורץ אליי ונותן לי את הטלפון. אני מחליקה את שמלתי, לוקחת נשימה עמוקה ופונה לעבר שני האנשים שאני לא רוצה לפגוש עוד לעולם.

"השאר את זה למעלה." וורד נותן לי את הקלטר שלי, אבל לא עוזב אותו כשאני לוקחת אותו.

"תודה." אני מקמטת את מצחי לעומתו בעודו בוהה בי, מצחו מקומט והוא לועס את שפתו התחתונה. לבסוף הוא עוזב אותו. "שלום." אני משאירה את שניהם כבר והולכת למכונית שלי. הוא

לא יכול לרדוף אחריי לנגד עיניה של שרה, וזאת הקלה עצומה. אני נכנסת ומתניעה את המכוננית, מתעלמת מהקול בראשי שצורח **עברת את הגבול!** זה כל כך חסר אחריות מצדי, אבל אני כל כך מיואשת שאין לי שום אפשרות אחרת. אני עושה רוורס מחוץ לחנייה ורואה את ג'סי מנתר מחוץ לדלתות. אני מכניסה בלחץ נוראי להילוך ראשון, נותנת גז, פונה בחדות ומשאירה ענן אבק מאחוריי. כשענן האבק מתפזר, אני רואה את ג'סי במראה האחורית, מנופף את זרועותיו באוויר כמו חווה התקף שיגעון. אני מאיצה בשביל הגישה עטור העצים, וראשי סחרחר – תערוכת של אלכוהול ושל מתח נפשי – ומנסה להתרכז בכביש שמולי. מעיפה מבט בלוח המחווניס ומגלה שאני נוסעת במהירות מופרזת, בלי פנסים, ולא חגורה. מבולבלת לגמרי. אני רואה את השערים ולוחצת על דוושת הגז. "תיפתחו, בבקשה, תיפתחו," אני מפצירה בהם כשאני נעצרת עצירה מלאה. "תיפתחו!" אני מכה על ההגה בתסכול ומצפצפת בטעות. הצפצוף מקפיץ אותי במושבי. אני שומעת מכוננית מתקרבת, ועיניי מביטות במראה האחורית.

"אוי, לכל הרוחות!" אני מקללת כשהפנסים מתקרבים אליי. המכוננית עוצרת מאחוריי בחריקת בלמים, הדלת נפתחת בסערה, וג'סי יוצא ממנה. הוא צועד קדימה בקצב נינוח, אבל אני לא חושבת אפילו לרגע שהוא לא רותח מזעם. רק בגלל שהוא לא גמר? אני שומטת בדרמטיות את זרועותיי, ראשי על ההגה, מרגישה מובסת לחלוטין. נכשלתי כליל בניסיוני לברוח בלי לענות על שאלות ובלי לספק הסברים – לא שאני חייבת לו הסברים. דלת הנהג נפתחת בתנופה, והוא אוזח בזרועי. הוא מושך אותי בעדינות מהמכוננית ומוציא את המפתחות שלי מהמתנע.

"אווה." הוא מביט בי במורת רוח. אני רוצה לצעוק עליו, אבל הוא מתחיל לדבר לפניי. "את חצי שיכורה! אני נשבע לך, אילו היית פוגעת בעצמך..."

אני ממצמצת למשמע דבריו ונוזפת בעצמי בלבי על חוסר האחריות שלי ועומדת מולו, סופגת את כל אכזבתו ממני, מרגישה

מושפלת ופתטית. הוא אוחז את סנטרי בידו כדי להביט בפניי ומתכופף כדי לנשק אותי. אני יכולה לראות את זה בעיניים שלו. נו, באמת. אני לא צריכה את זה עכשיו. אני מסיטה את פניי מאחזתו.

"את בסדר?" הוא שואל ברוך ושולח שוב את ידו אליי.
אני מנערת אותה ממני. "מוזר, אבל לא, אני לא בסדר. למה עשית את זה?"

"זה לא ברור?"

"אתה רוצה אותי."

"יותר מכל דבר אחר."

"אף פעם לא פגשתי מישהו, שכל כך חושב את עצמו. תכנתת את זה? כשהתקשרת אליי אתמול, תכנתת את זה מההתחלה?"

"כן. אין שום נימת התנצלות בקולו. "אני רוצה אותך."

אין לי שמץ של מושג איך להתמודד עם זה. הוא רוצה אותי, אז הוא לקח אותי. "אתה יכול, בבקשה, לפתוח את השערים?" אני מתחילה ללכת לקראתם, אבל הם עדיין לא זזים כשאני מגיעה אליהם. אני מסתובבת אליו באופן המאיים ביותר שאני מצליחה לגייס. "תפתח את השערים המזוינים!"

"את באמת חושבת שאתן לך לצאת לשוטט בלי מטרה שם בחוץ, כשאת רחוקה כל כך מהבית?"
"אני אזמין מונית."

"בשום פנים ואופן לא. אני אקח אותך."

אני מביטה במכונית שלו. זאת אסטון מרטינ – כולה שחורה, נוצצת ויפהפייה. אלא מה.

"פשוט תפתח לי את השערים המזוינים!" אני צורחת עליו.

"תשמרי על הפה המזדיין שלך!"

לשמור על הפה המזדיין שלי? אני רוצה להכות אותו, ליפול על ברכיי ולפרוץ בבכי מר מתסכול. אני מרגישה כל כך מטופשת – מושפלת ומבוישת.

"אני לא מוכנה להיות עוד אחת ברשימת הכיבושים העמוסה

שלך," אני מתיזה. יש לי קצת יותר מדיי כבוד עצמי בשביל זה... בערך.

"את באמת מאמינה בזה?"

העימות בינינו נקטע, כשהטלפון שלו מתחיל לצלצל. הוא מוציא אותו בזריזות מכיסו. "ג'ון?" הוא מסתובב ומתחיל לצעוד. "כן... אוקיי." הוא מסיים את השיחה במהירות. "אני אקח אותך הביתה." הוא מושיט לי את ידו.

"לא! בבקשה תפתח לי את השערים." אני מתחננת, ולא התכוונתי להישמע ככה.

"לא, אני לא אתן לך לצאת לשם לבר, אווה. נקודה. את באה איתי."

אני מרימה את ראשי בחטף, כשמכונית מגיעה מהכביש הראשי.

"פאק!" שואג ג'סי. הוא מושך את הטלפון מכיסו ובאותו זמן מנסה לתפוס אותי. השערים מתחילים להיפתח, ואני רצה לקחת את התיק מהמכונית שלי.

"ג'ון, אל תפתח את השערים המזדיינים," הוא צועק לתוך הטלפון שלו, ואז משתהה. "אז תגיד לשרה לא לפתוח אותם!"

ברגע שהרווח גדול מספיק, אני נדחקת דרכו, בדיוק כשהם מתחילים להיסגר שוב. אני רואה את ג'סי רץ למכוניתו, לוחץ על משהו בלוח המחוונים, והשערים מתחילים להיפתח שוב. אני מוציאה את הטלפון ומחייגת לתחנת מוניות, בעודי מתחילה ללכת בשבילי. מישהו עונה בצד השני, ואני מתחילה לדבר, אבל כל האוויר יוצא ממני בבת אחת כשמישהו תופס אותי סביב מותניי.

אני צורחת כשהוא מרים אותי באוויר, מסובב אותי ומשליך אותי מעבר לכתפו.

"את לא תסתובבי לך לבר, לייד." הנימה שלו סמכותית מאוד, והוא גורם לי להרגיש צעירה יותר, או אולי להרגיש שהוא מבוגר יותר – אני לא בטוחה בדיוק.

"מה זה עניינך בכלל?" אני מסננת. אני רותחת מזעם, מיטלטלת מעלה ומטה כשהוא צועד בחזרה למכונית שלו.

"זה לא ענייני בכלל, כנראה, אבל יש לי מצפון. את לא יוצאת מכאן אלא אם כן זה במכונית שלי. את מבינה אותי?" הוא מעמיד אותי על רגליי ומוביל אותי אל מכוניתו. כשאני בפנים, הוא טורק את הדלת ונכנס למיני שלי כדי להזיז אותה לצד הדרך. אני מגחכת כשאני רואה אותו מחליק את המושב אחור ככל האפשר, אבל גם כשהוא במצב הרחוק ביותר מההגה, הוא עדיין נאבק לרחוק לשם את גופו הארוך והצר. הוא נראה די אידיוטי.

הוא מתנשף בדרך חזרה וזורק את עצמו למכוניתו. מסתכל עליי בכעס נוראי, מניע ויוצא לדרך בשאגת מנוע.

המסע הביתה עובר בדממה מכאיבה ובמהירות מפחידה. האיש נוהג כמו מטורף, ואני מתפללת שהוא לפחות ידליק את הרדיו כדי להיפטר מהשתיקה המביכה.

למרות רצוני אני לא יכולה שלא להתפעל מפנים הרכב שלו. מעורסלת במושב, דונמים של עור שחור מקיפים אותי, ואני בוהה החוצה מהחלון כל הדרך הביתה. מדי פעם אני מרגישה אותו נועץ בי את עיניו, אבל אני מתעלמת ממנו ומתרכזת בנהמה הגרונית של המנוע, בעודו בולע את הדרך שלפנינו. מה בדיוק קרה פה כרגע?

הוא עוצר ליד ביתה של קייט, אחרי שכיוונתי אותו לשם בהנחיות קצרות וחדות, ואני יוצאת מהרכב.

"אווה?" אני שומעת אותו קורא לי, אבל טורקת את דלת המכונית ורצה בשביל הגישה לבית. מקללת בקול, כשאני קולטת שמפתחות המכונית שלי אצלו. אני מסתובבת כדי לחזור באותה דרך שבה הלכתי, אבל שומעת את שאגת המנוע שלו מהדהדת בהמשך הרחוב. הוא עשה את זה בכוונה כדי שאצטרך להתקשר אליו ולבקש אותם יפה בחזרה. הוא יחכה לזה הרבה זמן. אני מעדיפה להסתדר בלי אוטו. אני הולכת שוב בשביל ומקישה על הדלת.

"איפה המפתחות שלך?" שואלת קייט כשהיא פותחת לי. אני חושבת בזריזות. "שמתי את המכוננית במוסך כדי להחליף בלמים, ושכחתי להוציא את מפתח הבית מהצנור." היא מקבלת את התירוץ שלי בלי שאלות נוספות. "יש מפתח רזרבי בעציץ ליד חלון המטבח." היא רצה בחזרה במעלה המדרגות ואני אחריה. אני פותחת מיד בקבוק יין והופכת את המקרר כדי למצוא משהו לאכול. לא בא לי כלום. אסתפק ביין.

"כן, תודה." קייט חוזרת למטבח. היא כבר לבושה בפיג'מה, וגם אני מתה כבר ללבוש אחת. אני מוזגת לה כוס ומנסה להעלות על פני כל הבעה אחרת במקום הבעת ההלם, שאני יודעת שנראית עדיין היטב על פרצופי.

"היה לך יום טוב?" אני שואלת.

היא קורסת לתוך אחד הכיסאות הלא־תואמים שסביב שולחן עץ האורן הכבד. "רוח היום עבר עליי באיסוף סטנדים של עוגות. היית מצפה שאנשים יהיו אדיבים מספיק ויחזירו אותם, אבל לא." היא לוגמת מהיין שלה ונאנחת בהנאה.

אני מצטרפת אליה ליד השולחן. "את צריכה להתחיל לבקש בשבילם פיקדון."

"אני יודעת. היי, יש לי דייט מחר בערב."

"עם מי?" אני שואלת ותוהה אם הוא יצליח הפעם לצלוח את הפגישה הראשונה.

"לקוח ממש יאמי. הוא בא כדי לקחת עוגה ליום הולדת שנה של האחיינית שלו – עוגת טלטאביז. איזה מתוק, נכון?"

"מתוק מאוד," אני מסכימה. "אז איך נהיה מזה דייט?"

"הזמנתי אותי," היא מושכת בכתפיה.

אני צוחקת. הביטחון העצמי שלה מקסים. היא בטח מחזיקה בשיא עולמי של דייטים ראשונים. מערכת היחסים הארוכה היחידה, שהיתה לה אי פעם, היתה עם אח שלי, אבל אנחנו לא מדברות על זה. מאז שהם נפרדו ודן עבר לאוסטרליה, קייט יצאה לאינספור פגישות, ואף אחת מהן לא המשיכה לדייט שני.

"אני הולכת להחליף בגדים ולהתקשר לאימא שלי." אני קמה ולוקחת את היין שלי איתי. "ניפגש בקרוב על הספה."
"סבבה."

אני ממש צריכה לדבר עם אימא שלי. קייט היא החברה הכי טובה שלי, אבל אין יותר טוב מאימא כשצריך פשוט ניחומים. לא שאוכל להגיד לה למה אני צריכה שתנחם אותי. היא תזדעזע.

אחרי שאני מחליפה למכנסיים רפויים ולגופייה, אני צונחת על המיטה ומחייגת לאימא שלי. היא עונה אחרי צלצול אחד.
"אווה?" הקול שלה צפצפני, אבל עדיין מרגיע.
"היי, אימא."

"אווה? אווה? ג'וזף, אני לא שומעת אותה. אני עושה את זה כמו שצריך? אווה?"

"אני כאן, אימא. את שומעת אותי?"

"אווה? ג'וזף, זה מקולקל. אני לא שומעת שום דבר. אווה!"
אני שומעת את אבא שלי נאנח ברקע ואז הוא עולה על הקו.
"הלו?"

"היי, אבא," אני צועקת.

"את לא צריכה לצעוק, לכל הרוחות!"

"היא לא שמעה אותי."

"זה מפני שהחזיקה את הטלפון הדפוק הפוך, טיפשה שכמותה."

אני שומעת את אימא שלי צוחקת ברקע, וקול טפיחה שהוא, ללא ספק חבטה שהיא נתנה לאבי על כתפו. "היא שם? אתה שומע אותה? תן לי אותה."

אני שומעת קצת מהומה, ואז היא שוב על הקו. "אווה? את שם?"

"כן!" למה לא חייגתי פשוט לקווי? היא התעקשה שאתקשר לטלפון הנייד החדש שלה כדי שתלמד להשתמש בו, אבל אלוהים

אדירים, קשה איתה. היא רק בת ארבעים ושבע, אבל טכנופובית מוחלטת.

"אה, זהו, עכשיו אני שומעת אותך. מה שלומך?"

"טוב, שלומי טוב, אימא. ואת?"

"כן, הכול בסדר. תנחשי מה? יש לנו חדשות מסעירות." היא לא

ממש נותנת לי צ'אנס לנחש. "אח שלך בא הביתה לביקור!"

אני מתיישבת בהתרגשות. דן בא הביתה? לא ראיתי את אחי שישה חודשים. הוא חי את החלום – עובד כמדריך גלישה בגולד קוסט. קייט תשתגע מהחדשות האלו, ולא במוכן הטוב של המילה. "מתי?" שאלתי.

"ביום ראשון הבא. נכון שזה מרגש?"

"את יודעת מה התכניות שלו?" אני מקשה.

"הוא נוחת בהית'רו ובא ישר לקורנוול לשבוע כדי להיות איתי ועם אבא, ואז הוא חוזר ללונדון. אולי תבואי איתו? לא היית פה כבר המון זמן."

פתאום אני מרגישה רע. לא ראיתי את ההורים שלי כבר כמעט שמונה שבועות. "הייתי עסוקה כל כך בעבודה, אימא. יש לי ההשקה של הלוסו. הכול מטורף. אני אשתדל מאוד, טוב?"

"אני יודעת, מותק. מה שלום קייט?" היא שואלת. אימא עדיין אוהבת את קייט. היא היתה עצובה כמוני כשקייט ודן נפרדו. "שלומה מצויץ."

"יופי. שמעת ממאט?" היא שואלת בזהירות. אני יודעת שהיא מקווה לשמוע לא גדול ומהדהד. היא לא היתה עצובה כלל כשמאט ואני נפרדנו. הוא לא היה האדם האהוב עלי אימא שלי. כשאני חושבת על זה, מאט לא היה האדם האהוב עלי הרבה אנשים.

"לא, אני ממשיכה בחיי, אני מודיעה לה ושומעת אותה נאנחת אנחת רווחה. אני לא מתכוונת לנדב מידע בנוגע לדברים, שאני ממשיכה לעשות בחיי."

"אוקיי. ג'וזף, תענה לדלת, טוב? אווה, אני צריכה ללכת. סו הגיעה לאסוף אותי ליוגה."

"טוב, אמא. אני אתקשר בשבוע הבא."
 "טוב. בהצלחה בהשקה שלך ותבלי קצת!" היא פוקדת עליי.
 "ביי, אימא." אני מנתקת. דן בא הביתה. זה עודד אותי קצת,
 ואני תמיד מרגישה טוב יותר אחרי שאני מדברת עם אימא שלי.
 הם רחוקים מפה מאוד, ואני מתגעגעת אליהם בטירוף, אבל אני
 מתנחמת בעובדה, שהם נמלטו ממירוץ העכברים של לונדון ויצאו
 לפנסיה מוקדמת בניוקוויי אחרי התקף הלב של אבא.
 הטלפון שלי מצלצל, ואני מביטה במסך, מצפה לראות את
 המספר של אימא שלי – היא בטח שכחה לנעול את המקלדת
 והתיישבה על הטלפון – אבל זאת לא היא. זה ג'סי וורד.
 אאררררר! "דחה", אני מתנשפת כשאני זורקת את הטלפון על
 המיטה שלי ויוצאת מחדר השינה כדי להצטרף לקייט על הספה.
 אני שומעת אותו מצלצל שוב כשאני הולכת במסדרון.

5

"בוקר," אני שרה לטום, כשאני חולפת על פני שולחנו ביום חמישי.

הוא מרים את עיניו ומביט בי דרך משקפיו עבי המסגרת – הצהרת אופנה בוטה וחלק ממאמציו של טום להילקח יותר ברצינות. כדאי שאייעץ לו להפסיק ללבוש את החולצה בצבע צהוב־קנרית ואת המכנסיים האפורים, שנראים כמעט כמו חותלות. זה עשוי לעזור יותר למטרותיו.

"מישהי השיגה זיון?" הוא מגחך. "ברוכה הבאה למועדון, אני מותש!"

"טום, אתה כזאת זונה." אני מזייפת מבט נגעל, כשאני משליכה את התיק שלי על השולחן. "מה חדש במשרד?" אני שואלת כדי להסיט את השיחה מההרפתקאות המיניות של טום.

"אינן חדש. אני רק קופץ לגברת ביינו כדי לתת לה חיבוק. את יודעת, היא התקשרה אליי אתמול באחת עשרה בלילה כדי לשאול אם החשמלאים יבואו הבוקר. היא הפריעה לי בדיוק באמצע..."

"די!" אני מרימה את ידיי. "אני לא רוצה לדעת." אני מתיישבת ומסובבת את הכיסא שלי כך שיפנה אליו.

"מתנצל, דרלינג. אבל זה היה ממש טוב!" הוא קורץ לי ומזנק מהכיסא שלו, שולח לי נשיקה באוויר ממרחק של שלושה מטרים. "או רבואר, דרלינג!"

"ביי. אה רגע, איפה ויקטוריה?" אני צועקת אחריו.
 "פגישות," הוא קורא וסוגר את הדלת מאחוריו.
 אני פונה בחזרה לשולחן שלי, וסאלי מניחה לפניי כוס קפה.
 אני מרימה אותה מיד ולוגמת ממנה בעוד היא מרחפת בעצבנות
 סביב שולחני.

"פטריק התקשר להזכיר לך שהוא לא יגיע היום," היא אומרת.
 "תודה, סאלי. נהנית בסוף השבוע?"

היא מחייכת, מהנהנת במרץ ודוחפת את משקפיה במעלה אפה.
 "נהניתי מאוד, תודה שאת שואלת. גמרתי את הרקמה שלי וניקיתי
 את כל החלונות, מבפנים ומבחוץ. זה היה נפלא," היא אומרת
 בחולמניות ומזדרזת לתייק כמה חשבונות.
 לנקות חלונות? נפלא? הבחורה מתוקה, אבל אל אלוהים, היא
 משעממת כמו מדיה כלים.

במשך כמה שעות אני מטפלת באימיילים שלי כדי לנקות את
 תיבת הדואר הנכנס. אני בודקת שהניקיון הסופי בלוסו הושלם
 ומרימה את הטלפון שלי, כשהוא מתחיל לרקד על השולחן.
 אני מגלגלת את עיניי כשאני רואה מי מאיר לי את המסך. הוא
 פשוט לא מוותר. אתמול היתה הפצצה עיקשת של טלפונים –
 את כולם דחיתי – והוא עדיין ממשיך. בסופו של דבר אצטרך
 לדבר עם הבנאדם. יש ברשותו משהו שאני צריכה... המכונית
 שלי.

באחת בצהריים אני יוצאת מהמשרד כדי לפגוש את קייט
 לארוחת צהריים.

"נשאר עוד גברים הגונים בעולם?" היא שואלת בהרהור ומנקה את
 פיה במפית. "אני מאבדת את הרצון לחיות."
 "זה היה עד כדי כך גרוע?" אני שואלת. הדייט שלה אתמול
 בערב היה כישלון. כשהיא חזרה, כבר בתשע וחצי בערב, ידעתי
 שזה לא סימן טוב.

היא משליכה את המפית על צלחתה הריקה ומרחיקה אותה

ממנה. "אווה, כשגבר שולף מחשבון בסוף הארוחה כדי לחשב כמה את צריכה לשלם, זה בדרך כלל לא סימן טוב."

"אז לא תתראי איתו שוב?"

היא מביטה בי בלעג. "לא, סאגת החשבון הספיקה לי. כשהוא הוריד אותי בבית עם המונית והסכים לקבל את שטר העשרים שהצעת לי, זה נגמר סופית."

"היית דייט זול, אני מצחקקת."

"כן." היא מרימה את הטלפון שלה, מקישה על המסך ומרימה אותו כדי להראות לי. "כריך בייקון-חסה-עגבניה אחד ושתי כוסות מים, את חייבת שנים עשר פאונד." שתינו צוחקות. אני שמחה שהיא לוקחת את זה כל כך בקלות. קייט מאמינה שזה יקרה כשזה יקרה. אני מסכימה איתה.

"מתי המכונית שלך תהיה מוכנה?" היא שואלת.

בבת אחת אני מפסיקה לצחוק. הבטחתי להשאיל לה את המכונית כדי לנסוע לבקר את סבתא שלה ביורקשייר בשבת, וכבר יום חמישי. אני צריכה לטפל בזה. "אני אתקשר אחר כך למוסך, אני מבטיחה לה."

"לא אכפת לי לקחת את הוואן."

"לא, זה בסדר. אני לא חושבת שמרגו תצליח להביא אותך לשם." מרגו היא פולקסווגן קמפר בת עשרים בצבע ורוד לוהט, שיוורקת ומשתעלת בכל רחבי לונדון כשהיא עושה משלוחי עוגות. הטלפון שלי צועק, וקייט מתכופפת קדימה כדי לראות מי מתקשר אליי. אני נחפזת להעיף אותו מהשולחן, אבל מאוחר מדיי. אני מסתכלת עליה בעצבנות, לוחצת על הכפתור האדום ומניחה את הטלפון שוב על השולחן באופן הכי רגוע שאני יכולה. אבל קייט לא פספסה את התגובה הקופצנית שלי. קייט לעולם אינה מפספסת.

"ג'סי, היא אומרת בגבה קמורה. "מעניין מה הוא רוצה."

לא שיתפתי את קייט באירועים האיומים של יום שלישי. אני נבוכה מדיי.

אני מושכת כתפיים. "מי יודע?"

"הוא שלח עוד הודעות טקסט מרומזות?"
 או, הוא עשה יותר מאשר לשלוח הודעות טקסט. קייט תעשה
 מזה מטעמים, כשהיא תשמע על הדרמה שלי, וזאת בדיוק הסיבה
 שלא סיפרתי לה עליה. אם לא אשמע את המילים נאמרות בקול רם,
 אוכל כמעט להעמיד פנים שזה לא קרה... כמעט.
 "לא," אני עונה ונאנחת.

היא מביטה בי בשאלה, גורמת לי להרגיש שאני תחת חקירה.
 "מגיע לך ליהנות קצת," היא אומרת בהרהור. "אחרי מאט
 בהחלט מגיע לך ליהנות קצת."
 "אני יודעת," אני מסכימה. "אני חייבת לחזור לעבודה." אני
 רוכנת אליה ונותנת לה נשיקה על הלחי. "מתה עלייך."
 "כן, מתה עלייך בחזרה. אני אגיע מאוחר היום. יש כנס
 קונדיטורים בהילטון." היא קמה ומנפנת את ידי, כשאני מנסה
 לתת לה כסף בשביל ארוחת הצהריים. "תורי לשלם."
 אנחנו נפרדות מחוץ לבר, קייט חוזרת לסטודיו שלה ואני שבה
 למשרד.

כשאני מגיעה הביתה, אני מחליפה בגדים וקורסת על הספה. אני
 חוטפת את הטלפון כשהוא מצלצל. אני לא מזהה את המספר.
 "אווה או'שי," אני מכריזה לפומית. אין תשובה.
 "הלו?"
 "את לבר?"

פאק פאק פאק. אני נעמדת וחוזרת לשבת, תמונות שלו חצי
 עירום, מתחנן אליי בעיניו, מתחילות לתקוף את מוחי. זאת בדיוק
 הסיבה שסיננתי אותו. ההשפעה שלו עליי מערערת אותי, ואני לא
 מעוניינת בה. אני לא מצליחה להפסיק לרעוד.
 למה השם שלו לא הופיע על צג הטלפון שלי? "לא," אני
 משקרת, וטיפת זיעה מבצבצת על מצחי.
 אני שומעת אותו נאנח אנחה קולנית. "למה את משקרת לי?"
 אני קופצת מהספה ונעמדת. איך הוא יודע? אני מזנקת לקצה

השני של החדר, היין נשפך, ואני מסתכלת החוצה דרך החלון על הכביש, אבל לא רואה את המכונית שלו. בפניקה ועם גוש בגרון אני מנתקת, אבל הוא מצלצל מיד שוב. אני משליכה את הטלפון על הספה ונותנת לו לצלצל. ואז הוא מצלצל שוב.

"לך מכאן!" אני צועדת הלוך ושוב בסלון, כוססת את ציפורניי וגומעת יין. אירועי יום שלישי צפים ועולים במוחי, אבל לא הדברים הרעים. הו לא... כל הדברים הטובים עולים לי, לכל הרוחות. איך שהוא גרם לי להרגיש, איך שהרגשתי כשידיו נחו עליי – כל מה שקרה לפני ששמעתי את הקול הצווחני והקר של החברה שלו. אני מדחיקה את מחשבותיי מיד ונדרכת, כשהטלפון שלי מכריז על הודעת טקסט. אני מתקרבת בזהירות לספה, כאילו הטלפון שלי עלול לזנק מעלה ולנשוך אותי. אני חוטפת אותו וקוראת את ההודעה.

תעני לטלפון שלך!

הוא מצלצל שוב בידי ומקפיץ אותי, גם אם ציפיתי לו לחלוטין. הוא אינו מניח לי. אני נותנת לו שוב לצלצל ואז שולחת הודעת טקסט ילדותית למדיי.

לא

אני צועדת עוד קצת, למעלה ולמטה, גומעת יין ואוחזת בטלפון שלי. תוך זמן קצר מגיעה עוד הודעה.

טוב, אז אני בא אלייך.

"מה? אוי, לא!" אני צועקת על הטלפון שלי. אני יכולה להתעלם מצלצול הטלפון, אבל לנסות להתעלם ממנו כשהוא עומד כאן בשך ודם ומסתכל ישר לתוך עיניי – זה ידרוש כבר רמה אחרת לגמרי של יכולת התנגדות.

אני מדפדפת ביומן השיחות שלי בסערת רגשות כדי להתקשר אליו. הטלפון מצלצל פעם אחת.

"מאוחר מדיי, אווה," הוא אומר בקולו האטי מצדו השני של הקו. אני בוהה בטלפון שלי בחוסר ביטחון, ואז מתחילות הרפיקות. אני רצה למדרגות ורוכנת מעבר למעקה, כשהוא מכה על הדלת.

"תפתחי את הדלת, אווה." הוא דופק שוב.

מה הוא חושב לעצמו? הוא עד כדי כך נואש?

בום, בום, בום!

"אווה, אני לא הולך לשום מקום עד שתדברי איתי, בבקשה."

בום, בום, בום!

"יש לי המפתחות שלך, אווה. אני אכנס לכד."

שיט. הוא יעשה את זה. אוקיי, אני אתן לו להיכנס, אקשיב למה שיש לו לומר, ואז הוא יכול ללכת. בכל מקרה, אני צריכה את המכוננית שלי בחזרה. אני רק אצטרך להישאר כמה שיותר רחוק ממנו, לעצום את עיניי ולעצור את נשימתי כדי שלא אריח אותו. אסור לי לתת לו לפרוץ את ההגנות שלי. אני מניחה את הכוס שלי על השולחן בראש המדרגות ומסתכלת על עצמי במראה. השיער שלי אסוף, אבל לפחות לא הורדתי עדיין את האיפור. יכול היה להיות גרוע יותר. אני נותנת לעצמי סטירה מנטלית על כך שאכפת לי בכלל. הרי ככל שאיראה יותר גרוע, יהיה יותר טוב, לא? הוא צריך סיבה כדי לסגת מכל העניין.

בום, בום, בום!

אני יורדת במדרגות בצעדים בטוחים ונחוישים ופותחת את הדלת בנשיפת כעס. הלך עליי. כל פעם מחדש אני לא מעריכה מספיק – או שוכחת – את ההשפעה שיש לגבר הזה עליי. אני כבר רועדת.

ידיו מחזיקות את משקוף הדלת, בעודו מרים אליי את מבטו המצועף. הוא מתנשף ולמעשה, נראה עצבני למדיי. שערו הבלונדיני

פרוע כולו, יש לו שוב זיפים, והחולצה הוורודה בהירה שלו לא סגורה בצווארון, תחובה בתוך מכנסיים אפורים. הוא נראה מעורר תיאבון.

עיניו הירוקות מחוררות בי חורים. "למה הפסקת את זה?" נשימתו מאומצת.

"מה?" אני שואלת בחוסר סבלנות. הוא בא עד הנה בשביל לשאול אותי את זה? זה לא ברור?

הוא חושק את שיניו. "למה ברכת ממני?"
"כי זאת היתה טעות," אני מסננת דרך שיניים חשוקות כשלו. הכעס שלי על חוצפתו גובר על ההשפעה השנייה והלא רצויה שיש לו עליי.

"זאת לא היתה טעות, ואת יודעת את זה," הוא אומר. "הטעות היחידה היתה שנתתי לך ללכת."

אני לא יכולה לעשות את זה. אני ניגשת לסגור את הדלת, אבל ידו מוטחת כנגד הצד השני כדי לעצור בעדי.

"לא, לא הפעם." הוא נדחק אליי, מתגבר עליי בקלות, נכנס לתוך המבואה וטורק את הדלת מאחוריו. "את לא בורחת הפעם. הפעם תישארי ותתמודדי."

ברגליים יחפות אני נמוכה ממנו כמעט בשלושים סנטימטר, מה שגורם לי להרגיש קטנה וחלשה כשהוא מתנשא מעליי, עדיין נושם בכבדות. אני נסוגה, אבל הוא מתקדם, שומר על מרחק מינימלי בינינו.

"אתה צריך ללכת. קייט תחזור הביתה כל רגע."
הוא מפסיק להתקדם ומביט בי בכעס. "תפסיקי לשקר," הוא כועס ומעיף את היד שלי הרחק משערי. "די עם הבולשיט, אווה."

אין לי מושג מה להגיד לו. התגוננות לא עובדת – אולי חוסר עניין יעבוד. יש לו עור עבה להפליא, וברור שהוא רגיל לקבל מה שהוא רוצה.

אני מסתובבת כדי לעלות בחזרה במדרגות. "למה אתה כאן?"

אני שואלת, אבל לפני שאני מספיקה להתרחק הרבה, הוא מאחוריי, תופס את פרק ידי ומסובב אותי כשפניי אליו. המגע בינינו מעביר אותי מיד למצב של אזעקת אמת.

"את יודעת למה," הוא מתיז.

אני מושכת את פרק כף ידי מאחיזתו ונסוגה, עד שהישבן שלי נוגע בקיר שמאחוריי. "מפני שאתה רוצה לשמוע כמה חזק אני אצרח?"

"לא!"

"אתה בלי שום ספק הבן זונה השחצן ביותר שהכרתי בחיי. אני לא מעוניינת להפוך לכיבוש מיני."

"כיבוש?" הוא נוחר בכוז, מסתובב לאחור ומתחיל לצעוד הלך ושוב בלי סיבה. "מאיזה כוכב הגעת, אישה?"

אני עומדת מולו, קפואה. אי הנוחות שלי מתפוגגת, והעצבנות שחשתי קודם הופכת במהירות לחימה בוערת.

"עוף מכאן!"

הוא מפסיק לצעוד ומסתכל עליי. "לא!" הוא צועק ומחדש את צעידתו.

איך להוציא אותו מהבית?? ברור לי שלעולם לא אצליח להוציא אותו בכוח, ולגעת בו תהיה טעות איומה.

"אני לא מעוניינת, לעזאזל! לך מכאן." קולי הרועד סותר את חזונית הרגועה, אבל אני נשארת יציבה.

"תשמרי על הפה המזוין שלך!"

אוי, החוצפה. "עוף מכאן!"

"אוקיי," הוא אומר בפשטות ומפסיק לצעוד כדי למסמר אותי במבטו. "תסתכלי לי בעיניים ותגידי לי שאת לא רוצה לראות אותי שוב, אז אלך. לא תצטרכי לראות אותי שוב."

למעשה, המחשבה, שלא אראה אותו שוב, מעוררת כאב מטריד בבטני, וזה כמובן מגוחך לגמרי. הוא זר מוחלט בשבילי, אבל גורם לי להרגיש... אני לא בטוחה בדיוק מה.

כשאני לא אומרת כלום, הוא מתחיל להתקדם לקראתי. צעדי

הארוכים והשווים מציבים אותו בדיוק מולי בתוך כמה צעדים. יש בינינו בקושי שלושה סנטימטרים.

"תגידי את זה," הוא מתנשם.

אני לא מצליחה לגרום לפה שלי לתפקד. אני מודעת לנשימתי הרדודה, ללכי ההולם בעוז ולפעימה העמומה במפשעתי, מודעת גם לתגובות זהות שנובעות ממנו. אני רואה את לבו דופק מתחת לחולצה הוורודה הבהירה ומרגישה את נשימתו הכבדה עם ריח המנטה על פניי. אני לא יכולה להיות בטוחה, שהוא חש את הפעימה במפשעה, אבל אני חושבת שהיא שם. המתח המיני, שניתז בין גופינו הקרובים, מוחשי.

"את לא יכולה לומר את זה, נכון?" הוא לוחש.

אני לא יכולה! אני מנסה, אני ממש מנסה, אבל המילים הארורות מסרבות לצאת. נזרקתי בחזרה למפגש הקודם שלנו, אלא שהפעם אין סכנה שחברה לא חברתית תפריע לנו כאמצע. אין דבר שיעצור אותי, חוץ מאשר המצפון שלי, אבל הוא טובע כרגע בתשוקה. הוא מניח את קצה אצבעו על כתפי, ומגעו שולח כדור של אש החולף דרך גופי. לאט, בקלילות, הוא מושך את אצבעו לאורך צווארי, עד שהיא נחה בנקודת הלחץ העדינה מתחת לאוזני. הלב שלי מאיץ פעימותיו.

"בום... בום... בום," הוא מתנשם. "אני מרגיש את זה,

אווה."

אני מתקשחת ורוחפת את עצמי עוד כנגד הקיר. "בבקשה, לך."

אני בקושי מצליחה למלמל את המילים.

"תניחי את היד שלך על הלב שלי," הוא לוחש, תופס את ידי ומניח אותה על חזהו. הוא לא היה צריך לעשות את זה. אני יכולה לראות את לבו פועם במהירות מתחת לחולצתו. לא הייתי צריכה לגעת בו כדי לדעת את זה. אני משפיעה עליו בדיוק כפי שהוא משפיע עליי.

"למה את מנסה לעצור את הבלתי נמנע?" הוא כורך את

אצבעותיו סביב צווארי ומטה את ראשי כלפי מעלה כך, שאני רואה

את עיניו. העיניים שלו כובשות אותי מיד. ריסיו הארוכים מרפרפים על עצמות הלחיים שלו, בעודו רוכן כדי ששפתיו ירחפו מעל אוזני. אני פולטת נשימה שקטה. "זהו," הוא ממלמל ומפזר נשיקות קלילות כנוצה לאורך צד צווארי. "את מרגישה את זה."
 אני מרגישה. אני לא מסוגלת לעצור את זה. המוח שלי כבה. הגוף שלי תופס פיקוד. כשפיו עושה את דרכו לאורך סנטרי, אני מתכחשת לעובדה שאני אבודה – אבודה בתוכו. אבל אז אני שומעת צלצול של טלפון נייד. הוא לא שלי, אבל די בהפרעה כדי להוציא אותי מהטרנס שהוא הכניס אותי אליו. אוי אלוהים, זאת בטח שרה.

אני מרימה את ידי לחזהו המוצק ורוחפת אותי מעליי.
 "תפסיק, בבקשה!"

הוא מתנתק ממני, מושך את הטלפון שלו מכיסו. "פאק!" הוא דוחה את השיחה ומרים אליי עיניים רותחות מזעם. "עדיין לא אמרת את זה."

אני נדהמת מחוסר היכולת שלי להוציא מפי כמה מילים פשוטות. "אני לא מעוניינת," אני לוחשת. אני נשמעת נואשת, ואני יודעת את זה. "אתה חייב להפסיק את זה. לא משנה מה אתה חושב שהרגשת, מה אתה חושב שאני הרגשתי, אתה טועה." אני לא מזכירה את שרה, כי זה יהיה כמו להודות שאני יכולה להרגיש משהו, שהיא הסיבה היחידה לכך שאני מפסיקה את זה. והיא לא, כמובן. ישנו פער הגילאים הברור בינינו, והעובדה שכתוב לו *שובר לבבות* על המצח, ומה שחשוב אפילו יותר... שהוא בוגד.

הוא צוחק צחוק משועשע. "חושב? אווה, שלא תעזי לנסות לתאר את זה כמו משהו שדמיינתי. עכשיו, כרגע, זה היה הדמיון שלי? תני לי קצת קרדיט."

"תן אתה לי קצת פאקנג קרדיט!"

"תשמרי על הפה שלך!" הוא צועק.

"אמרתי לך ללכת," אני אומרת בשלווה.

"ואני אמרתי לך להסתכל לי בעיניים ולהגיד לי שאת לא רוצה

אותי. " הוא מביט בי בציפייה, יודע שאני לא מסוגלת להגיד את זה. "אני לא רוצה אותך, אני ממלמלת, מסתכלת ישירות לתוך הבריכות הירוקות שלו ומצמצצת כשהמילים גורמות לי כאב פיזי של ממש.

הוא שואף בחדות ונראה פצוע. "אני לא מאמין לך." "כדאי שתאמין." אני אומרת את המילים בבירור, וזה לוקח כל מיליגרם של כוח שיש בי.

אנחנו בוהים זה בזו במשך זמן הנראה כנצח, אבל אני מסיטה ראשונה את מבטי. אני לא יודעת מה עוד להגיד, ואני מפצירה בו בדממה לעזוב לפני שאלך בדרך המסוכנת, שאותה הוא מתווה לי. הוא מעביר את ידיו בשערו בתסכול, מקלל במרץ ואז יוצא החוצה בסערה. כשהדלת הראשית נטרקת מאחוריו, אני נותנת לאוויר להיכנס לריאותיי במהירות ונשענת כנגד הקיר. זה היה הדבר הקשה ביותר שעשיתי בימי חיי, ללא מתחרים, וזה מגוחך, כי זה היה אמור להיות הדבר הקל ביותר. אני לא יכולה אפילו להתחיל להבין את הסיבות ואת ההסברים לכך. הבעת הכאב על פניו, כשהכחשתי שאני רוצה אותו, כמעט שיתקה אותי. רצייתי לצרוח, גם אני הרגשתי את זה! אבל לאן זה היה מביא אותי? אני יודעת בדיוק לאן – שעונה כנגד הקיר, כשג'סי קבור עמוק בתוכי, וגם אם המחשבה הזאת גורמת לי לרטוט בעונג, זאת תהיה טעות אדירת ממדים. אני מרגישה דקירות אשמה על התנהגותי המכוערת. הגבר הזה הוא חרא בוגדני. אפולו, אבל עדיין חרא בוגדני. כל מה שקשור לגבר הזה מדליק נורות אזהרה אדומות. והמפתחות המזוינים שלי עדיין אצלו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן